

ความเป็นมาของวัดระฆัง ญี่ปุ่น

ความนำ

พระพุทธศาสนาในประเทศไทยญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีพลเมืองนับถือพระพุทธศาสนามาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๑๐๕๕ ในรัชสมัยของจักรพรรดิทิมเม ได้รับการทำนุบำรุงจากสถาบันกษัตริย์จนมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยของเจ้าชายโชโตกุได้รับการสถาปนาขึ้นมาเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินในปี พ.ศ. ๑๑๑๕ พระองค์ได้ทรงวางรากสำหรับพระพุทธศาสนาให้มีความเจริญและมั่นคงด้วยการประกาศธรรมนุญให้มีการเคารพนับถือพระรัตนตรัย ประชาชนญี่ปุ่นได้ร่วมมือกันระหว่างข้าราชการทหาร พลเรือน แข่งขันกันสร้างวัดวาอารามและมีสำนักปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อจักรพรรดิโชโตกุได้สิ้นพระชนม์ในปี พ.ศ. ๑๑๖๕ เนื่องจากพระองค์ได้ทรงอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนาให้มีความเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนจึงสร้างพระพุทธรูปขนาดเท่าองค์เจ้าชายโชโตกุประดิษฐานไว้เป็นอนุสรณ์ ณ ที่วัดโฮริวจิ (Horivaji) เมืองอิกะรุระ จังหวัดนารา

พระพุทธศาสนาในประเทศไทยญี่ปุ่นได้ถูกออกเป็นนิกายต่างๆ และเริ่มหยุดชะงักความเจริญก้าวหน้ามาตลอดเพราะนโยบายปกครองประเทศที่บีบบังคับโดยทางอ้อมจนถึงยุคของเมอิจิ พระพุทธศาสนายังคงด้อยลงไปอีก ลัทธิชินโตได้รับความนิยมแทนที่พระพุทธศาสนามากขึ้น จนพระพุทธศาสนาถูกยกเลิกจากราชสำนัก และมีนโยบายล้มล้างพระพุทธศาสนา ศาสนาคริสต์เริ่มเข้ามาเผยแผ่พร้อมกับวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งไหลเข้าสู่ประเทศญี่ปุ่น ทำให้การศึกษาเจริญก้าวหน้า พระพุทธศาสนาจึงถูกยกขึ้นมาอีกในแง่ของวิชาการโดยพระสงฆ์ได้ศึกษาอย่างจริงจังตามวิธีการศึกษาแบบสมัยใหม่ ส่วนพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นพระสงฆ์แต่ละนิกายก็ยังคงประกอบตามประเพณีในแต่ละนิกายตลอดมา

ในปัจจุบันนี้ชาวญี่ปุ่นนับถือพระพุทธศาสนาควบคู่ไปกับศาสนาชินโต และแบ่งออกเป็นนิกายที่สำคัญๆ ได้ ๕ นิกายคือ

๑. นิกายเทนได (เทียนไท่) มีหลักคำสอนเป็นหลักธรรมชั้นสูง ส่งเสริมให้บูชาพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันและพระโพธิสัตว์

๒.นิกายชินงอน มีหลักคำสอนตามนิกายตันตระ สอนให้คนบรรลุโพธิญาณด้วยการสวดมนต์อ้อนวอน ถือกัมภีร์มหาไวโรจนสูตรเป็นสำคัญ

๓.นิกายโจโด (สุขาวดี) นิกายนี้สอนว่า สุขาวดีเป็นแดนอมตสุขผู้จะไปถึงได้ด้วยออกพระนามพระอมิตาภพุทธะ นิกายนี้มีนิกายย่อยอีกมาก เช่น โจโดชิน (สุขาวดีแท้) ตั้งโดยชินแรน มีคิดว่า อิโซอิโซกุ ไม่มีพระไม่มีฆราวาส ทำให้พระในนิกายนี้มีภรรยาได้นั้นเนื้อได้ มีความเป็นอยู่คล้ายฆราวาส

๔.นิกายเซน (ชยาน หรือ ฉาน) นิกายนี้ถือว่า ทุกคนมีธาตุพุทธะอยู่ในตัว ทำอย่างไรจึงจะให้ธาตุพุทธะนี้ปรากฏออกมาได้ โดยความสามารถของตัวเอง สอนให้ดำเนินชีวิตอย่างง่าย ให้เข้าถึงโพธิญาณอย่างฉับพลัน นิกายนี้คนชั้นสูง และพวกนักบริบทนิยมมาก เป็นต้นกำเนิดของลัทธิบูชิโด นับถือพระโพธิธรรมผู้เผยแผ่ในประเทศจีน

๕.นิกายนิชิเรน นับถือสัทธรรมปุณฑริกสูตรอย่างเดียว โดยภาวนาว่า นัม เมียว โฮ เร็ง เกียว เมื่อเปล่งคำนี้ออกมาด้วยความรู้สึกว่ามีตัวธาตุพุทธะอยู่ในใจ ก็บรรลุพุทธภาวะได้ ปัจจุบันมีนิกายนิชิเรนโซชูเป็นนิกายที่สืบทอดมาโดยตรง และมีนิกายแตกย่อยมาอีก โดยมีกลุ่มสมาคมสร้างคุณค่า หรือ สมาคมโซคา ที่ไม่อยู่สังกัดนิกายใด

ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา มีนักการศึกษาพยายามเชื่อมประสานพระพุทธศาสนานิกายต่างๆ ให้เข้าด้วยกัน โดยจัดตั้งเป็นองค์กรขึ้น เป็นองค์กรความสัมพันธ์ระหว่างชาวพุทธที่ใหญ่ที่สุด คือ พุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งญี่ปุ่น ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ มีสำนักงานอยู่ที่วัดชุกิจิ สองวันจิ ในนครโตเกียว มีกิจการทางพุทธศาสนาที่สำคัญ และก้าวหน้าที่สุดในประเทศญี่ปุ่นก็คือการจัดการศึกษา ซึ่งพระพุทธศาสนานิกายต่างๆ จะมีมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียนระดับมัธยม ด้านความเป็นอยู่ของพระสงฆ์ในปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่พระจะมีครอบครัวได้ และตำแหน่งพระยังสืบทอดเป็นมรดกแก่บุตรคนโตได้ด้วย

ประเทศญี่ปุ่นในปัจจุบันเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ประชาชนดำเนินชีวิตด้วยความเร่งรีบ เพราะมีการแข่งขันกันสูง จึงทำให้มีความเครียดและมีปัญหาด้านสุขภาพจิต เป็นโรคประสาท โรคจิต และสถิติการฆ่าตัวตายสูงมาก สิ่งที่จะช่วยบรรเทาความเครียดได้ ก็คือการปฏิบัติตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา เนื่องจากญี่ปุ่นชอบความเร็วให้ได้ผลทันใจ พระพุทธศาสนานิกายเซนจึงเป็นที่นิยม และมีการสร้างนิกายใหม่ๆ หรือลัทธิใหม่ๆ ที่ปฏิบัติ

ได้ผลรวดเร็วอีกมาก คนญี่ปุ่นส่วนหนึ่งไม่นับถือศาสนาใดเลย แต่ยึดถือลัทธิการเมืองตามความชอบใจของตน

วัดไทยในประเทศญี่ปุ่น

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นในด้านพระพุทธศาสนาได้เกิดขึ้นด้วยเหตุอันเนื่องมาจากการที่ เมื่อปีพ.ศ. ๒๔๔๑ นักโบราณคดีชาวอังกฤษได้ขุดค้นโบราณสถานทางเหนือของอินเดียใกล้กับเนปาล ได้ค้นพบอิฐธาตุของมนุษย์ บรรจุไว้ในโกซึ่งมีจารึกอักษรโบราณในสมัยหลังพุทธกาลราว ๓ ศตวรรษ

ครั้นถอดความแล้ว มีข้อความนั้นยืนยันว่า อิฐาตุ้นั้นคือ พระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระบรมศาสดาศากยมุนีพุทธเจ้า การค้นพบครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งของเอเชีย เพราะเป็นการยืนยันว่าพระพุทธเจ้าทรงเป็นบุคคลที่มีอยู่จริง ยังผลให้ประวัติศาสตร์ที่เคยเชื่อกันในหลายวงการว่า พระพุทธเจ้ามิได้เป็นมนุษย์ในโลกนี้ เป็นอันสิ้นสุดลง

รัฐบาลอังกฤษที่ปกครองอินเดียอยู่ในเวลานั้น เห็นว่าพระบรมสารีริกธาตุที่แท้เช่นนี้เป็นของมีค่าอย่างหาที่สุดมิได้สำหรับพุทธศาสนิกชน และเห็นว่าพระเจ้ากรุงสยามเป็นองค์เอกอัครศาสนูปถัมภกพระองค์เดียวที่เหลืออยู่ในโลกเวลานั้น เพราะประเทศสยามเป็นพุทธจักรที่เป็น เอกราชอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น รัฐบาลแห่งอินเดียจึงถวายพระบรมสารีริกธาตุดังกล่าวแด่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว แล้วทรงรับมาประดิษฐานไว้บนพระเจดีย์ที่ยอดของพระบรมบรรพต (ภูเขาทอง) วัดสระเกศ ในกรุงเทพฯ ที่ปรากฏอยู่ ณ เวลานี้

ครั้นต่อมามีพุทธสมณทูตจากประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศญี่ปุ่นได้มาขอส่วนแบ่งพระบรมสารีริกธาตุดังกล่าว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ปันพระบรมสารีริกธาตุไปยังประเทศนั้นๆ สำหรับญี่ปุ่นได้พระราชทานพระบรมสารีริกธาตุแก่พุทธศาสนิกชนชาวญี่ปุ่นเป็นลักษณะโดยรวม ไม่จำเพาะเจาะจงให้แก่ภิกษุใดภิกษุหนึ่งเป็นการเฉพาะ

ฝ่ายพุทธศาสนิกชนชาวญี่ปุ่นได้ส่งตัวแทนไปยังกรุงเทพฯ เพื่ออัญเชิญ พระบรมสารีริกธาตุมาสู่ประเทศของตน โดยรับพระราชทานเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๔๓ คณะสมณทูตได้กราบบังคมทูลว่า จะสร้างพระเจดีย์ขึ้นใหม่เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งการรวมภิกษุต่างๆ และเพื่อการประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน

พระพุทธรูปโบราณ และพระราชทรัพย์เพื่อสร้างวัดใหม่นั้นด้วย พระพุทธรูปองค์นี้งามวิจิตรพิสดาร และมีอายุเก่าแก่ ถือว่าเป็นศิลปะคู่บ้านคู่เมืององค์หนึ่งของประเทศสยามขณะนั้น

เมื่อคณะสมณทูตญี่ปุ่นกลับมาจากประเทศสยามแล้ว ได้ปรึกษารื้อร่วมกันระหว่างต่างนิกาย จึงตกลงเลือกที่จะสร้างวัดและพระเจดีย์ขึ้น ณ เมืองนาโงยา เพราะชาวเมืองเรียกร้องต้องการมากที่สุด จึงได้มีการก่อสร้างวัดนิตไทยจิ (วัดไทย-ญี่ปุ่น) ขึ้นที่เลขที่ 1-1 โซโงโจ เขตจิคุซา เมืองนาโงยา จังหวัดไอจิ ซึ่งแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๔๗

สถูปที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกษาคู่นั้นสร้างแล้วเสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๑ พระสถูปศิลาองค์นี้ถือเป็นผลงานชิ้นเอกของศาสตราจารย์อิโตแห่งมหาวิทยาลัยโตเกียว และได้รับการยอมรับในประเทศญี่ปุ่นในเวลาต่อมาว่าเป็นสถูปที่มีความงดงามทางพุทธสถาปัตยกรรมอย่างยิ่ง พระวิหารซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปซึ่งรับพระราชทานมาจากประเทศสยามนั้น ได้รับการก่อสร้างขึ้นใหม่ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เมื่อความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระพุทธรูป ภปร. เพิ่มมาอีกหนึ่งองค์ พร้อมทั้งทรงเขียนลายพระราชหัตถ์เพื่อช่างจารึกลงบนป้ายไม้ด้วยลายจำหลักทองชื่อ “พระพุทธรูปศากยมนี” โดยมีพระปรมาภิไธยย่อของพระองค์เอง และของพระบรมอัยกาธิราชประกอบอยู่ ๒ ด้านของแผ่นป้าย ป้ายดังกล่าวประดิษฐานอยู่เหนือประตูทางเข้าพระวิหาร

วัดนิตไทยจิ หรือวัดไทยญี่ปุ่น เป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศทั้งสอง และเป็นวัดที่มีเอกลักษณ์เป็นพิเศษทางพุทธศาสนาของญี่ปุ่น เนื่องจากเป็นวัดเดียวที่รวมนิกายต่างๆ เข้าด้วยกัน เจ้าอาวาสของวัดใช้ระบบสับเปลี่ยนให้หัวหน้าสงฆ์จาก ๑๕ นิกาย ดำรงตำแหน่งวาระละ ๓ ปี

วัดนิตไทยจินี้จึงเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชวงศ์ของไทยหลายพระองค์ได้เสด็จฯ ยังวัดแห่งนี้ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และ สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ได้เสด็จฯ ยังวัดนิตไทยจิ ในระหว่างการเสด็จฯ เยือนประเทศญี่ปุ่นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๔ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จฯ ที่วัดนิตไทยจิ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ในโอกาสเฉลิมฉลอง ๑๐๐ ปีของการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต ระหว่างไทย-ญี่ปุ่น วัดนิตไทยจิได้จัดสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ประดิษฐานที่บริเวณหน้าพระวิหาร ซึ่งสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ได้เสด็จฯ มาทรงเปิดแพรคลุมพระบรมราชานุสาวรีย์ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๐

วัดนิตไทยจิได้ฉลองครบรอบ ๑๐๐ ปี ของการได้รับพระราชทานพระบรมสารีริกธาตุ และพระพุทธรูปจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๓ และได้ฉลองครบรอบ ๑๐๐ ปีของการก่อตั้งวัดเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ พระสงฆ์ฝ่ายเถรวาทแบบไทยในประเทศญี่ปุ่น

เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ พระสงฆ์จากวัดพระธรรมกาย ได้เดินทางมาที่ประเทศญี่ปุ่น ได้มาประกอบพิธีถวายพระพุทธรูปแด่ “วัดโคคุไทจิ” ในจังหวัดชิโรชิม่า โดยมี “ท่านเจ้าอาวาสฟุคุซะระ เทสึเกน” เป็นผู้รับมอบในครั้งนั้น

ปี พ.ศ.๒๕๓๔ พระมหาสมชาย ฐานวุฑฺโฒ ได้เดินทางมาศึกษาต่อด้านพระพุทธศาสนา ยุคดั้งเดิม ณ มหาวิทยาลัยโตเกียว ในระหว่างนั้นเองก็ได้เช่าหอพักนักศึกษานานาชาติชื่อว่า “โซชิกะยะ” เขตเซตะกะยะ เป็นที่พักและใช้ในการจัดกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา ต่อมาเนื่องจากทางหอพักไม่สะดวกในการจัดกิจกรรมจึงได้ย้ายมาจัดที่ห้องอาหารลานไทย ซึ่งเป็นร้านอาหารของชาวไทยที่ได้มาปฏิบัติธรรมกับพระมหาสมชาย ฐานวุฑฺโฒ อยู่เป็นประจำซึ่งมีทั้งกลุ่มนักเรียนไทย , แม่บ้านที่เป็นชาวไทยในญี่ปุ่น และชาวญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยที่ได้เข้าร่วมปฏิบัติธรรมทุกวันอาทิตย์เป็นประจำทุกต้นเดือน ซึ่งในขณะนั้นมีพระมหาสมชาย ฐานวุฑฺโฒ อยู่ปฏิบัติศาสนกิจเพียงรูปเดียว ในช่วงปีพ.ศ. ๒๕๓๗ – ๒๕๓๘ ได้แสวงหาสถานที่ปฏิบัติธรรมที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิมมาโดยตลอด

ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ มีพระภิกษุจากวัดพระธรรมกายเดินทางมาอยู่จำพรรษาเพิ่มอีก ๓ รูป และได้เช่าอาคารชื่อว่าอิดะโคะโปะ (Ide corporation) เพื่อใช้เป็นสถานที่จัดปฏิบัติธรรมและเป็นที่พักของคณะพระภิกษุและอุบาสกอุบาสิกา ซึ่งอยู่ที่ คิตะคุ อะกะบะเนะ ในจังหวัดโตเกียว และได้ทำการเปิดใช้งานเมื่อวันอาทิตย์ขึ้นเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ นับเป็นจุดเริ่มต้นครั้งแรกของการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติธรรมในประเทศญี่ปุ่น หลังจากนั้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงได้เช่าสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งที่ ๒ ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งแรกมากนัก เป็นอาคารชื่อว่า คาเนะโกะ ซึ่งมีขนาดกว้างขวางและใหญ่กว่าเดิม และได้ใช้สถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งที่ ๒ นี้จัดงานบุญและปฏิบัติธรรมมาอย่างต่อเนื่อง

เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงได้จัดซื้ออาคารพาณิชย์ ๖ ชั้น เป็นอาคารคอนกรีต ซึ่งมีพื้นที่อาคารรวมประมาณ ๑๔๐๐ ตารางเมตร อยู่ที่เขตอะระกะวะ ตั้งอยู่ใจกลางกรุงโตเกียว และได้ทำการปรับปรุงพื้นที่ภายในอาคารให้เหมาะแก่การใช้เป็นที่ปฏิบัติธรรม จึงได้กลายมาเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งที่ ๓ ซึ่งได้จัดพิธีเปิดสถานที่ปฏิบัติธรรมอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๑ โดยได้รับเกียรติจากอัครราชทูตที่ปรึกษาฝ่ายอุตสาหกรรมของประเทศไทย คุณนงนุช อิงกะวะระ เป็นประธานในพิธีเปิดงานและได้รับเกียรติจาก หัวหน้าของหมู่บ้าน เขตอะระกะวะมาเป็นตัวแทนของชาวญี่ปุ่นในการกล่าวคำแสดงความยินดีและเป็นประธานเปิดงานด้วย โดยศูนย์ปฏิบัติแห่งที่ ๓ นี้ มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “DHAMMAKAYA MEDITATION CENTER OF JAPAN” แต่จะเป็นที่รู้จักของชาวไทยในชื่อว่า “ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียว”

ต่อมาในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียวได้รับอนุมัติให้เป็นองค์กรศาสนาโดยได้รับการรับรองจากผู้ว่าราชการจังหวัดโตเกียว ทำให้ได้รับการจดทะเบียนเป็นองค์กรนิติบุคคลทางพระพุทธศาสนาอย่างเป็นทางการและเป็นวัดไทยแห่งแรกในประเทศญี่ปุ่นที่ได้รับการรับรองจากทางหน่วยงานราชการประเทศญี่ปุ่น

วัดปากน้ำญี่ปุ่น

เป็นวัดไทยแห่งแรกในประเทศญี่ปุ่น ปัจจุบันมีพระราชรัชนีเทศเป็นเจ้าอาวาส ตั้งอยู่ที่ อะซะซะเนะ โคะโดะ นะกะโนะ คามะบะโดะอะ อำเภอกะโตะริ จังหวัดชิบะ ประเทศญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นศูนย์รวมทางจิตใจ บำเพ็ญบุญกุศล เผยแผ่พระพุทธศาสนาตลอดจนศิลปวัฒนธรรมของไทย สร้างขึ้นด้วยแรงศรัทธาของพุทธศาสนิกชนไทยและญี่ปุ่น

การจัดซื้อที่ดินเริ่มต้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ จากนั้นปีต่อมาได้ทำการซ่อมแซมอาคาร และมีพระสงฆ์เข้าจำพรรษาจำนวน ๕ รูป ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ จัดซื้อที่ดินเพิ่มบริเวณด้านหน้าของวัด เพื่อใช้สำหรับก่อสร้างพระอุโบสถ โดยได้วางศิลาฤกษ์ และจัดงานทอดกฐินไปในคราวเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้มีการจัดการสร้างอุโบสถเพื่อเป็นการถวายเป็นพระราชกุศลเฉลิมพระเกียรติแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวโรกาสที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๒ พรรษา และขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตอัญเชิญพระปรมาภิไธยย่อ ภปร. กับพระนามาภิไธยย่อ สก. และตราสัญลักษณ์พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ประดิษฐานไว้ที่หน้าบัน ๓ ด้านของจตุรมุข เพื่อเป็นเครื่องอนุสรณ์ถึงวโรกาสอันพิเศษ

วัดป่าพุทธรังษี

เป็นวัดสาขาของวัดพุทธรังษี นครฉินนี้ ประเทศออสเตรเลีย มีการริเริ่มแสวงหาสถานที่ก่อสร้างในปี ๒๕๕๑ และได้สถานที่จนสามารถสร้างเป็นวัดในปี ๒๕๕๒ โดยมีพระอภิชัย ฉินนกาโม เป็นรักษาราชการเจ้าอาวาส ตั้งอยู่ที่เมืองฮัจจิโอจิ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ใช้เวลาประมาณ ๑ ปีในการจัดหาที่ดินเป็นสถานที่สร้างวัด ปัจจุบัน วัดพุทธรังษี เมืองฮัจจิโอจิ ยังไม่

แล้วเสร็จ จึงมีสถานะเป็นพุทธศาสนสถานในขณะนี้ และจะมีพระสงฆ์ ๓ รูปเป็นพระธรรมทูตประจำพุทธศาสนสถาน วัดพุทธรังษี เมืองฮาชิโอจิแห่งนี้

สำนักสงฆ์โอเมะ

คณะสงฆ์ที่ได้เดินทางจากประเทศไทยเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ มายังประเทศญี่ปุ่น ตามการนิมนต์ของคุณอรรณพ มุคาอิ คณะสงฆ์ทั้งหมดที่เดินทางมาถึง ประเทศญี่ปุ่น ได้รับการอุปถัมภ์สถานที่ในการประกอบศาสนกิจ จาก คุณสุดาร์ตน์ อาราคาเตะ โดยคณะสงฆ์ทั้งหมดพักอยู่ ณ สถานที่ที่คุณสุดาร์ตน์ อาราคาเตะ ได้จัดไว้ถวาย เมื่อมีคณะศรัทธาเพิ่มจำนวนมากขึ้น สถานที่เดิมคับแคบไม่สะดวกต่อการอบรมสั่งสอน จึงตกลงทำสัญญาเช่าบ้านหนึ่งหลังกับ บริษัท 21 CENTURY สำหรับเป็นที่ตั้งสำนักสงฆ์โอเมะชั่วคราวจนกว่าจะสามารถซื้อที่ดินสร้างวัดเป็นการถาวร ต่อไป ปัจจุบันสำนักสงฆ์ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๕๘-๐๐๕๒ นากาบูกิ เมืองโอเมะ ๔-๔๐๓-๓ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น (198-0052 4Chome-403-3 Nagabuchi, Oume-shi, Tokyo-to, Japan)

วัดพุทธาราม

ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่เมืองสะงะมิฮะระ ในนามของพระเทพสิทธินายก เจ้าคณะจังหวัดเชียงราย โดยพระครูสุจิณกัลยาณธรรมและคณะญาติโยมคนไทยในเมืองโอกาว่า แต่ก็ไม่ได้จัด

กิจกรรมอย่างเป็นทางการ จนมาถึงเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงได้ย้ายไปตั้ง ณ สถานที่แห่งใหม่ที่เมืองอิเซะกิ จังหวัดกุนมะ มีชื่อใหม่ว่า ศูนย์ปฏิบัติการมัลลิกายธรรม และได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น วัดพุทธาราม เมื่อวันที่ ๑๕ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘ ได้จัดกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญของชาติไทยและของพระพุทธศาสนามาโดยตลอด

วัดระฆัง ญี่ปุ่น

วัดระฆัง ญี่ปุ่น มีพระครูโฆสิตพุทธิศาสตร์เป็นประธานสงฆ์ ตั้งอยู่ที่ 3483-11 Nakatsu, Aiko-gun, Aikawa-machi, Kanakawa-ken-2430303

เริ่มต้นขึ้นเมื่อต้นเดือนมกราคม ๒๕๕๘ ซึ่งจำไม่ได้ว่าเป็นวันที่เท่าไร จำได้แต่ว่าบ่ายแล้วของวันนั้นข้าพเจ้าได้รับข้อความจากคุณโยมชื่อ Michiko Nakamura ว่า "นมัสการเจ้าคะ หลวงพ่อ หลวงพ่อสะดวกไหมเจ้าคะ โยมจะขอปรึกษาเจ้าคะ" จากนั้นเราก็เริ่มสนทนาทางโทรศัพท์

เรื่องอะไรหรือคุณโยม.....

คือ...ญาติโยมคนไทยที่เมือง Aikawa ประเทศญี่ปุ่น อยากได้วัดไว้ใกล้ๆที่จะสะดวกไป-มาเจ้าคะ..... จะนิมนต์หลวงพ่อกับมาจำพรรษาคด้วย จะหาที่พักไว้ให้หลวงพ่อกับมาจำพรรษา เจ้าคะ

.....ยังไม่ได้ตอบคำถามโยมโดยทันที ณ ขณะนั้นความคิดได้ประมวลประสบการณ์เก่าที่เคยมี เมื่อสมัยที่เรียนหนังสืออยู่ที่ประเทศอินเดียและพักอยู่ที่พุทธสมาคมอินเดียได้ (The

South Indian Buddhist Association) เมืองมัทราส (ปัจจุบัน คือ เซนไน) รัฐทมิฬนาฑู โดยที่วันหนึ่งได้มีกลุ่มผู้ขายชาวทมิฬประมาณ ๓-๔ คนเข้ามาหา ก็เลยถามเขาไปว่ามีธุระอะไรหรือ?

เขาตอบว่า จะมานิมนต์กันเต(ชาวพุทธอินเดียนิยมเรียกพระภิกษุสงฆ์ว่า “กันเต”) ไปในงานศพ พร้อมกับยื่นการ์ดให้ใบหนึ่ง ได้อ่านข้อความในการ์ดนั้น เห็นชื่อพระ ว่า " Vajiranano " เออะนี่ชื่อเรานี้หว่า...." พุดในใจ

จึงพุดขึ้นว่า "ชื่อฉันนี่"

เขาตอบว่า “ ไซ่ ขอรับ ”

“ คุณได้รับอนุญาตจากฉันหรือยังที่เอาชื่อฉันมาพิมพ์ลงในการ์ดเนี่ย? ”

เขาตอบว่า “ไม่ได้รับ ขอรับ”

“ งั้นฉันไม่ไป ”

เท่านั้นเอง ทุกคนมีใบหน้าที่บ่งบอกถึงความมีทุกข์ และมีความผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

เขาพุดขึ้นอีกว่า “ กรุณาเถอะ กันเตไปให้ผมเถอะ! ”

“ ไม่! ”

“ คุณเอาชื่อฉันไปพิมพ์โดยไม่ได้รับอนุญาต..... ”

ขณะนั้นเพื่อนที่มาด้วยกันคนหนึ่ง สอดคำพุดขึ้นว่า พวกเราไม่อยากทำพิธีศพตามแบบฮินดู.....

“ ไม่! ไม่ไป ”

“ ท่านจะเอาเท่าไร? เขาถามราคาค่าตัว ”

“ ฉันไม่เอา! ”

ที่นี้เราก็มองเห็นภาพศพคนทมิฬผู้หญิงแก่ๆ ผิวดำ ในชุดแต่งกายด้วย紗ห่อๆติดกาย เมื่อวินาทีสุดท้ายแห่งชีวิต และประดับด้วยพวงมาลัยดอกกุหลาบขนาดใหญ่พร้อมกลั่นน้ำขมิ้นมีญาติๆที่เป็นผู้หญิงร้องไห้กันระงมอยู่ข้างๆ ปราภฏขึ้นในใจ

พิธีศพของอินเดียนี้จะทำให้เสร็จภายในวันเดียว (๒๔ ชั่วโมง) จริงๆนั้นเชื่อว่าพระสงฆ์จากประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่มีพระสงฆ์เป็นเรือนแสน ซึ่งพลัดบ้านเกิดเมืองนอน

มาศึกษาเล่าเรียนในบ้านเมืองเขา จะใจร้ายใส่ระกำ ขนาดที่จะต้องเรียกค่าตัวว่าเท่านั้นเท่านี้ และ
ขาดเมตตาต่อคนที่เขามีทุกข์ ทุกข์อันเกิดจากการพลัดพลากจากบุคคลที่เขารัก ที่ทุกคนต้อง
ประสบ ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

คำพูดทุกคำที่พูดออกมาในขณะที่สนทนากับเขาอยู่นั้น ในส่วนลึกของใจจะรับนิมิต
และจะไปให้เขาอยู่หรือก แต่ไม่บอกเขา อันเนื่องมาจากสงสัยว่า เขาเอาชื่อเราไปพิมพ์ได้
อย่างไร? ความสงสัยในคำถามนี้เกิดขึ้นในใจ แล้วก็ตอบตนเองในใจ ณ ขณะนั้นว่า “เขาคงเคย
เห็นเราไปในพิธีศพหลายต่อหลายครั้งในที่อื่นๆ มาแล้วจึงได้รู้จักชื่อเรา” (แล้วการแสดงสีหน้า
ณ ขณะสนทนานั้นของข้าพเจ้าบ่งบอกถึงความไม่พอใจอย่างมากเลย) ทุกคนนั่งอึ้ง เงียบอยู่พัก
หนึ่ง.....

“ อ้อ....I will go (ฉันจะไป) ”

เท่านั้นเอง สีหน้าของเพื่อนผู้ประสบทุกข์ทั้งหมดหวังอยู่นั้น ได้เปลี่ยนไปเป็นดวงตาที่มี
ความหวังอย่างเห็นได้ชัด

นี่คือประสบการณ์ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในอินเดียซึ่งมันผ่านมาเป็นเวลา ๓๐ กว่าปี
แล้ว และมันผุดขึ้นมาในใจอีกขณะที่คุยกันทางโทรศัพท์กับคุณโยม Michiko Nakamura

อาจมีคำถามเกิดขึ้นในใจของผู้อ่านบางท่านว่า ท่านรู้จักโยมที่ญี่ปุ่นได้อย่างไร?

อ้อ....เรื่องมีอยู่ว่า..เมื่อปี ๒๕๕๖ ระหว่างวันที่ ๒๖ มี. ค. ถึง ๒๕ เม.ย. ได้มีโอกาสมาญี่ปุ่นเป็น
ครั้งแรกตามคำนิมนต์ของท่านพระครูสุจริตถกัลยาณธรรม รองเจ้าคณะอำเภอพาน จังหวัด
เชียงราย และได้มาพักอยู่ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมกัลยาณธรรม ซึ่งท่านพระครู ร่วมกับญาติโยมชาว
ไทยที่มาประกอบอาชีพอยู่ในญี่ปุ่นก่อตั้งขึ้น จึงได้มีโอกาสนำญาติโยมปฏิบัติ ได้รู้จักกับญาติ
โยมที่มาปฏิบัติธรรมนั้น หนึ่งในหลายคนก็คือคุณโยมMichiko Nakamura และที่ไม่ได้ปฏิบัติ
แต่ทำหน้าที่อย่างอื่นก็มีหลายคนก็ยังทักทายกันทางเฟสบุคอยู่ประจำ

คุณโยมMichiko Nakamura พูดขึ้นว่า “ ญาติโยมคนไทยที่เมืองไอคาว่า (Aikawa) อยาก
ได้พระสงฆ์มาจำพรรษา อยากมีวัดอยู่ใกล้ๆ ให้พระมาจำพรรษา จะได้ไปมาได้สะดวกต่อการมา
ประพฤติปฏิบัติธรรม....

จริงๆ ก็มีวัดไทยในญี่ปุ่นอยู่แล้ว เช่น วัดปากน้ำนาริตะ วัดป่าพุทธรังษี (ธรรมยุต) วัดธรรมกาย และศูนย์ปฏิบัติธรรมกัลยาณธรรม แต่ก่อนข้างอยู่ไกลจากเมืองโอกาว่า ไปมาค่อนข้างลำบากนิดหนึ่ง

.....คนไทยที่เมืองโอกาว่านี้ป่วยทางใจกันเยอะนะ หลวงพ่อ! ”

ป่วยทางใจ...เป็นทุกข์ทางใจ ..ทบทวนคำพูดของโยมอยู่ในใจ มันเป็นคำพูดที่ต้องรับฟัง และต้องหาทางช่วยเหลือโยมโดยเร็ว ในฐานะเป็นพระสงฆ์จำเป็นต้องพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งๆที่ภาระหน้าที่ ที่ทำอยู่ในฐานะเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส มีหน้าที่สอนกรรมฐานแก่ญาติโยมในวันอาทิตย์ที่วัดระฆังฯ และงานบรรยายที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในฐานะอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ

ปัญหาที่จะต้องนำมาประกอบการพิจารณาคำนิมิตของคุณ โยมมีอยู่ ๓ เรื่องใหญ่ๆ คือ

๑ งานสอนกรรมฐานประจำวันอาทิตย์ที่วัดระฆังฯ

๒ งานบรรยายที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาฯ

๓ ญาติโยมที่มีทุกข์ทางใจที่เมืองโอกาว่า ญี่ปุ่น

ความทุกข์ทางใจ! เป็นคำพูดที่ทำให้หวนระลึกถึงเหตุการณ์ที่ชายชาวทวีป ๓-๔ คนมา นิมิตไปในงานศพ มันก็อยู่ในใจว่า " แล้วจะนำศพออกจากบ้านได้อย่างไร เราไม่อยากทำ พิธีแบบฮินดู...."

....ขณะที่พูดทางโทรศัพท์กับคุณโยมอยู่นั้น ใจมันเอียงมาทางญี่ปุ่นแล้ว คำตอบจึงเกิดขึ้น...

งานสอนกรรมฐานประจำวันอาทิตย์จะมอบให้ท่านพระมหาสมคิด ปิยวณฺโณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาส และ ท่านพระมหาปริชา ปสนฺโน ผู้ช่วยเจ้าอาวาส ซึ่งทั้ง ๒ ท่านนี้ได้ร่วมงานสอนกรรมฐานกันมาเป็นเวลาจะครบ ๑๐ ปีในวันมาฆบูชาที่จะถึงในปีหน้า(๒๕๕๕)

งานบรรยายที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาฯนั้น เราก็เป็นอาจารย์ผู้เกษียณอายุแล้ว เมื่อเราบอกลาท่าน ท่านคงไม่ติดใจอะไร ?

...."วัดนี้จะเป็นวัดสุดท้ายแล้ว ถ้าหลวงพ่อกับโยมจะไม่ทำอีกแล้ว! " เสียงโยมบอก ย้ำ เหมือนกับการยื่นคำขาดอะไรประมาณนั้น....

“... รับจ้า โยม..... ”

ทุกข์ทางใจ....

ความทุกข์ของมนุษย์นี้มีได้ ๒ ทาง คือ

๑) ความทุกข์ที่เกิดขึ้นทางกาย เช่น ความไม่สบายทางกาย ได้แก่ความเจ็บไข้ได้ป่วยทางกาย รวมถึงการไม่มีปัจจัยสี่ คือ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย และยาไว้รักษาโรค ที่เพียงพอต่อการบริโภคใช้สอย ตลอดจนความเจ็บไข้ได้ป่วยทางกายอื่นๆ

๒) ความทุกข์ที่เกิดขึ้นทางใจ ซึ่งหมายถึงทุกข์ที่เกิดจากการปรุงแต่งของใจ ทุกข์ทางใจนี้ส่วนหนึ่งมีทุกข์ทางกายเป็นสิ่งที่เร้าให้เกิด เช่น เมื่อได้รับบาดเจ็บหรือป่วยไข้ ต่อมาก็เกิดความกังวลใจว่า ไม่สบายจะไปทำงานได้ไหม? เมื่อไปทำงานไม่ได้ เงินทองที่จะจับจ่ายใช้สอยจะพอไหม? ค่าบ้านที่เช่าอยู่ ค่าผ่อนรถ และค่าอื่นอีก..จิปาถะ... ความหวาดกลัวว่าอาจจะรักษาโรคไม่หาย อาจจะต้องสูญเสียอวัยวะไป หรืออาจจะต้องถึงตายไปจากคนนั้นคนนี้ ซึ่งความกังวลความหวาดกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดทุกข์ทางใจขึ้นมา

ทุกข์ทางใจอีกส่วนหนึ่งเกิดขึ้นโดยไม่มีทุกข์ทางกายเป็นต้นเหตุ แต่เป็นความทุกข์ที่เกิดจากการประสบกับสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่พอใจ เช่น มีสามี/ภรรยาที่เอาแต่อบายมุข(คบคนไม่ดีมาเป็นมิตร เสพสิ่งเสพติด เล่นการพนัน เจ้าชู้เรื่อยไป ชอบดูหนังดูละคร เกียจคร้านทำงาน) มีลูกก็สอนไม่ได้ ไม่กลับบ้านตามเวลาที่ควรจะเป็น การงานไม่ทำ แบบมือขอพ่อแม่อย่างเดียว หน้าซำหิ้งสื่อก็ไม่เรียน ตนเองก็ต้องหาทางออกด้วยวิธีการต่างๆเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนชอบ คนมีปัญหา ก็สามารถแสวงหาทางออกได้ แก้ปัญหาได้อย่างถูกวิธี ส่วนคนไม่มีปัญญาก็ต้องจบลงด้วยวิธีการที่คนทั่วไปคาดไม่ถึง ทุกข์ที่เกิดจากการพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจ เช่น พลัดพลากจากบ้านเกิดเมืองนอน จากคนที่เป็นที่รัก จากสิ่งของที่เรารักหวงแหน ทุกข์ที่เกิดจากการที่ไม่ได้ในสิ่งที่ปรารถนา มันเป็นทุกข์เพราะความอยาก หวังว่าจะได้ มันคงจะได้ มันใกล้แค่เอื้อม จะเอาให้ได้ บางคนทำงานดี มีเงินดี แต่อยากได้แบบง่ายๆ ก้อนโตๆ ที่สุดเงินเดือนก็ไม่พอใช้จ่าย ต้องกู้หนี้ยืมสิน ทุกข์เกิดจากความโกรธความขัดเคืองใจ ทุกข์เกิดจากความกลัว ทุกข์เกิดจากความกังวลใจ ความคับแค้นใจ ทุกข์เกิดจากความกลัวว่าความสุขที่มีอยู่จะต้องหมดไป ทุกข์เกิดจากความกลัวความทุกข์ยากลำบากที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ทุกข์เกิดจากการกลัวความเสื่อมลาภ เสื่อมยศ เสื่อมสรรเสริญ และทุกข์ทางใจอื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วน

กล่าวโดยสรุป ทุกข์ทางใจทั้งหมดล้วนมีต้นเหตุมาจากความโลภ ความโกรธ และความยึดมั่นถือมั่น และทุกข์อีก ๑๐๘ อย่างนับไม่ถ้วน

ศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระพุทธศาสนาซึ่งมีคำสอนเป็นธรรมโอสภที่สามาร :-

๑. ทำให้จิตใจบริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสเครื่องเศร้าหมองแห่งจิตได้
๒. กำจัดความเศร้าโศกเสียใจพิโรธได้
๓. กำจัดความทุกข์กายได้
๔. กำจัดทุกข์ทางใจได้
๕. บรรลุธรรมที่ควรบรรลุได้
๖. เข้าใจชีวิตตามเหตุและผลได้
๗. บรรลุพระนิพพาน คือการดับทุกข์ได้อย่างสิ้นเชิง

ด้วยเหตุนี้กรรมที่ ทำให้ข้าพเจ้ารับคำนิมนต์ของคุณ โยม Michiko Nakamura อย่างง่ายดาย

อย่างไรก็ตาม คำขำของคุณ โยม สามารถนำมาตีความได้เป็น ๒ ประเด็น คือ

๑) ถ้าหลวงพ่อกำลังตามคำนิมนต์ ก็จะจัดตั้งวัดนี้ให้เสร็จ และจะจัดหาที่พักไว้ให้พระมาจำพรรษาในญี่ปุ่น แห่งใหม่อีกต่อไป

๒) ถ้าหลวงพ่อบໍรับคำนิมนต์ โยมก็จะพอแค่นี้ ไม่ชวนขวายนที่จะหาที่พักในญี่ปุ่นให้พระมาจำพรรษาอีกต่อไปแล้ว (หรือเปล่าคุณ โยม?)

ก็รับคำนิมนต์ของคุณ โยม Michiko Nakamura แล้ว เพราะความจำเป็นที่ญาติโยมต้องการมีวัด และพระสงฆ์ไว้เป็นที่พึ่งทางใจ

โยมบอกว่า น้ำแหม่ม (คุณ โยมยุพรัตน์ พรหมวงศ์) กำลังมองหาสถานที่ที่มีความเหมาะสมสำหรับหลวงพ่อกำพรรษาด้วยและสะดวกสำหรับญาติโยมที่จะมาปฏิบัติธรรมด้วย จึงขอเรียนถามหลวงพ่อกว่า ต้องการอย่างไร? เพราะทางนี้พร้อมทุกอย่างแล้ว(หมายความว่า ใจที่อยากมีวัด เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว)

จึงบอกโยมไปว่า “ ก็ให้สะดวกทั้งสองฝ่ายนั่นแหละ.... ”

จริงๆ แล้วก็มีความเชื่อมั่นอยู่ว่า ถ้าพูดถึงการหาที่พักสงฆ์ให้แก่พระที่จะมาจำพรรษาที่ญี่ปุ่นนี้ คุณ โยม Michiko Nakamura ทำสำเร็จมาเกือบจะทั้งนั้น

“....หาไปเรื่อยๆ นะ โยม ไม่ต้องรีบร้อน เเล้วมีอีกเยอะกว่าจะถึงวันเข้าพรรษา.. ”

“เจ้าคะ หลวงพ่อ! ”

ความจริง การที่จะมาจำพรรษาในต่างประเทศนี้ หลังจากสำเร็จการศึกษาที่ประเทศอินเดียแล้ว ได้มาทำงานในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และได้รับหน้าที่ในการอบรมพระธรรมทูตสายต่างประเทศ ได้มีโอกาสไปเยี่ยมพระธรรมทูต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา ได้เห็นความลำบากในการปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทั้งภายในวัดและนอกวัด จึงรู้สึกเฉยๆ เพราะคิดว่าคงปรับตัวได้ยาก ไม่ว่าจะเป็นภายในวัดหรือนอกวัด ต้องตื่นแต่เช้าทำงานวัด เตรียมอาหารเอง ทำความสะอาด ต้อนรับแขก(ไทย) ทำวัตรสวดมนต์ ไปรับอาหารปันโดซึ่งโยมไม่มีเวลานำมาส่งที่วัด งานเอกสาร แล้วแต่ละวัดนี้มีพระไม่ใช่เป็น ๑๐ รูป เรียกว่าทำงานทุกอย่าง ตั้งแต่เทกระโถนเป็นต้นไป อยู่เมืองไทย แม้ไม่ทำอะไรเลยก็อยู่ได้ อยู่ต่างประเทศ ไม่ทำ ก็ต้องกลับไปอยู่เมืองไทย ลำบากนะ!

เบื้องต้น เมื่อรับคำโยมแล้ว ก็นึกถึงวัด เมื่อว่าโดยฐานะแล้วเราเป็นถึงผู้ช่วยเจ้าอาวาส แสดงว่าการที่เราจะไปอยู่ญี่ปุ่นนี้ ก็ต้องนำวัดระฆังฯไปด้วยซินะ! ปรีกษากับตนเอง.....คิดว่าจะอยู่เจิบๆ ไปก็ไปเจิบๆ เพราะส่วนใหญ่ข้าพเจ้าจะไปไหน ไม่ว่าจะเป็นไปปฏิบัติศาสนกิจในต่างประเทศหรือในประเทศก็ไม่ได้กราบเรียนหลวงพ่ोज้าอาวาสว่าจะไปโน้น ไปนี้ (ซึ่งก็ไม่ดีนะ! อย่าเอาอย่าง) จะกราบเรียนก็เฉพาะแต่ท่านเจ้าคุณพระราชปริสทธิวิมล ผู้ช่วยเจ้าอาวาสที่มีอาวุโสสูงสุดภายในวัด และทั้งประจำอยู่คณะ ๑ กับท่านมานานแล้ว (หากมีเวลาที่เหมาะสม) เข้าของวันที่เท่าไรก็จำไม่ได้ ไปกินนิมนต์ฉันเช้าที่โรงพยาบาลศิริราช นั่งในแถวอยู่เป็นลำดับที่ ๒ ต่อจากท่านเจ้าคุณราชฯลงมา เห็นว่าเป็นโอกาส จึงเปรยๆกับท่านว่า "ท่านเจ้าคุณครับ.... ถ้าวัดระฆังฯจะมีสาขาในต่างประเทศจะดีไหมครับ? "ท่านตอบด้วยใบหน้าที่เปิดกว้าง ซึ่งบอกถึงความยินดี และพอใจว่า “เอาสิ...ถ้าเป็นบารมีของท่านด็อกเตอร์....ดีเลยๆ” ก็เลยเล่าความเป็นมา เป็นไปให้ท่านฟังว่า มีโยมอยู่ที่ญี่ปุ่นจะจัดการหาที่พักสงฆ์ไว้ให้.....ท่านก็กล่าวต่อพร้อมยกหน้าขึ้นมองไปข้างหน้า และพูดว่า “ อ้อ...ดี! ”

จากนั้นมาก็ได้พูดคุยกับคุณโยมMichiko Nakamura เป็นส่วนใหญ่ทางเฟสบุ๊ค จะไม่ค่อยได้คุยกับคุณโยมหม่อมเท่าไร

วันเวลาผ่านไปจาก มกรา กุมภาพันธ์ มีนาคม และเมษายนด้วยการปฏิบัติศาสนกิจ มีการอบรมครูฐานแก่พระนิสิตระดับปริญญาโท ที่มวกเหล็ก พระนิสิตระดับปริญญาตรี ที่หน่วยวิทยบริการ มจร. ชัยภูมิ และหน่วยงานของรัฐ ที่สถาบันวิปัสสนากรรมฐาน มจร. วังน้อย พระนครศรีอยุธยา

ตลอดจนอบรมพระธรรมทูตสายต่างประเทศรุ่นที่ ๒๑ จึงได้ถือโอกาสประชาสัมพันธ์ให้ว่าที่พระธรรมทูตฯ รุ่นที่ ๒๑ ได้ทราบว่า วัดระฆัง ธัญญ์มีความต้องการพระธรรมทูตฯ ไปปฏิบัติศาสนกิจ ก็มีพระท่านมาแสดงตัวเป็นการแนะนำตนเองว่า มีความสนใจอยากมาปฏิบัติศาสนกิจด้วย

โครงการอบรมพระธรรมทูตฯ สิ้นสุดวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๘ แต่ไม่ได้เข้าร่วม เพราะต้องกลับเข้ากรุงเทพฯ ในวันที่ ๒๔ เมษายน เพื่อเตรียมตัวไปปฏิบัติศาสนกิจที่ประเทศเบลเยียม

ในระหว่างที่ปฏิบัติศาสนกิจอยู่ที่วัดไทยธรรมาราม ประเทศเบลเยียมกับท่านเจ้าคุณพระสุธิญาณวิเทศระหว่างวันที่ ๖ - ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ นั้นก็ได้ติดต่อกับคุณ โยมิ Michiko Nakamura อยู่เสมอ จนในที่สุดก่อนกลับจากเบลเยียมสู่ประเทศไทยประมาณ ๑ อาทิตย์เห็นจะได้ คุณโยมิก็แจ้งให้ทราบว่า "น้ำหม่อมหาที่פקได้เรียบร้อยแล้ว แต่ต้องให้เจ้าของบ้านเขามาปรับปรุงภายในตัวอาคารโดยจะใช้เวลาสักอาทิตย์ นะเจ้าคะ" คุณโยมิรายงานให้ทราบด้วยความหนักแน่นและมั่นใจ “ ”

“เจริญพร สาธุ! ”

ก็ได้คุยกันระหว่างที่อยู่เบลเยียมกับท่านเจ้าคุณสุธิญาณวิเทศ เจ้าอาวาสวัดไทยธรรมาราม และท่านเจ้าคุณปัญญาวชิราภรณ์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสระเกศ...เราก็ตีใจ อดนะ..ว่า วัดระฆังฯ ก็จะมีชื่อในต่างประเทศกับเขาเหมือนกัน...

อยู่เมืองอะไร ขอรับ...

อยู่เมืองไอกาว่า.. ความที่ท่านเจ้าคุณสุธิญาณวิเทศไปประชุมสัมมนาที่ญี่ปุ่น ได้หันอยู่บ่อย ท่านจึงถามว่า เมืองไอกาว่าอยู่ทางด้านทิศไหนของโตเกียว เราก็ตีใจตอบท่านไม่ได้ เพราะเราก็เคยไปญี่ปุ่นเพียงครั้งเดียวเมื่อปี ๒๕๕๖

ดีเลย....เราจะไปจับบวชหมู่ที่ญี่ปุ่นบ้าง....ท่านเจ้าคุณปัญญาวชิราภรณ์ก็สนับสนุน ดีครับ ..ดี ดี

พอกลับจากยุโรปแล้ว ไม่กี่วันโยมก็รายงานให้ทราบว่า กำลังจะทำสัญญาเช่า เจ้าคะ หลวงพ่อ! จะเป็นการเช่าในนามของหลวงพ่อกับและน้ำหม่อม เจ้าคะ...

ก็ต้องมีเครื่องอำนวยความสะดวกในการสื่อสารด้วยนะโยม....

“ เพียบเลยหลวงพ่... อินเทอร์เน็ต ทวีไทย ครบค่ะ หลวงพ่...หลวงพ่จะได้ไม่เหงา ”
โยมเหม้มตอบ

จะจัดทอดผ้าป่า หลวงพ่! คุณโยมเหม้มรายงานผ่านFb.....(นึกสงสัยในใจ)ว่า..หา..
ทอดผ้าป่า...เฮ้า ไม่มีพระ...ทอดยังง! แต่ก็ไม่ได้หักท้วงโยมหรอก ก็ด้วยความเข้าใจ...โยมคง
หาปัจจัยไว้เป็นกองทุนเพื่อไปถึงแล้วจะได้ไม่มีความขัดข้อง...เราก็นึกชื่นชมโยมอยู่ในใจโยม
นี้ช่างมีความรอบคอบถี่ถ้วนดีเหลือเกิน....

อีก ๒ เดือนแห่งการรอคอยของโยมที่ญี่ปุ่น คุณโยมMichiko Nakamura ก็ถูกถามอยู่เรื่อย
"เมื่อไหร่พระจะมา?" โยมตอบคำถามนี้จนเมื่อยหมดแล้วก็จัดทอดผ้าป่าไปแล้วนี่....เขาก็
ต้องถามเป็นธรรมดา

เมื่อรู้ว่าทุกอย่างที่ญี่ปุ่นลงตัวแล้วก็เรียกพระธรรมทูตสายต่างประเทศรุ่นที่ ๒๑ ใหม่
ล่าสุด ๕ รูปที่แสดงความจำนงไว้ก่อนหน้านี้มาพบที่วัดระฆังโฆสิตาราม และถามท่านว่า มี
หนังสือเดินทางกันแล้วทุกรูปแล้วใช่ไหม? มีครับ.....จ้ะเราซื้อตัวเลย ซื้อแต่เน้นๆ เราจะได้ตัว
ราคาถูก....แล้วก็แยกย้ายกันกลับวัดของแต่ละท่าน จากนั้นไปเป็นเวลาประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง
เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น... นมัสการครับ หลวงพ่... อ้อ...มีอะไร...ถามกลับตามสายไป
...คือ..ผมได้ข้อมูลใหม่ว่า พาสปอร์ตรัชมดาจะอยู่ในญี่ปุ่นได้เพียง ๑๕ วันเท่านั้นครับ.....เราก็นึก
ในใจ ...ห่า ห่า(หัวเราะ) เอาแล้วสิ อยู่ได้ ๑๕ วัน ในขณะที่พูดโทรศัพท์อยู่นั้นความคิดมันวิ่ง
ปรี๊ดปรี๊ด เข้าพรรษาวันที่ ๓๑ กรกฎาคม อ้อ..พอมีเวลา... จึงตอบพระไปว่า จ้ะรอนะท่าน ผมทำ
หนังสือแป็บหนึ่ง.....

ด้วยความที่เราเองถือหนังสือเดินทางราชการจึงสามารถพักอยู่ในญี่ปุ่นได้ ๕๐ วันเมื่อไป
ญี่ปุ่นครั้งแรก..... เกือบแล้วไหมหละ (มีอใหม่ๆ...ไม่ว่ากัน)

จัดการร่างหนังสือเพื่อความรวดเร็ว ร่างหนังสือ ๓ ฉบับ คือ ฉบับที่ ๑ มีเนื้อความของจด
หมายถึงตัวพระธรรมทูตที่จะไปปฏิบัติศาสนกิจในต่างประเทศ(โดยองค์กรที่ต้องการพระไปอยู่
ต่างประเทศเป็นผู้เขียนทั้ง ๓ ฉบับ) ฉบับที่ ๒ ถึงเจ้าอาวาสที่พระธรรมทูตฯสังกัด และฉบับที่ ๓
ถึงประธานสำนักงานกำกับดูแลพระธรรมทูตไปต่างประเทศ วัดสระเกศ เมื่อร่างเสร็จเรียบร้อยก็
จัดการส่งทาง e-mail.ให้โยมMichiko Nakamura นำไปให้ประธานองค์กรของคนไทยในญี่ปุ่น
เซ็นชื่อ เท่านั้นก็เป็นจดหมายนิมนต์อย่างเป็นทางการแล้ว

ที่เราจัดการร่างหนังสือให้นี้ก็เพราะญาติโยมเขาทำไม่เป็นหรือก ยิ่งอยู่ห่างวัดมาเป็น ๑๐ ๒๐ ปีนี้ไม่ต้องพูดเลยที่ต้องใช้คำพูดให้ถูกต้องตามหลักการพูดที่เป็นทางการกับพระนี่จะขนาดไหน

สำหรับเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตารามนั้น ตั้งใจอยู่แล้วว่าจะต้องกราบเรียนให้ท่านทราบอย่างเป็นทางการ จึงได้ถือโอกาสนี้ร่างหนังสือมีใจความว่า สมาคมคนไทยในญี่ปุ่นมีความประสงค์จะมีที่พักสงฆ์ไว้ให้พระจากวัดระฆังฯ ไปปฏิบัติศาสนกิจเป็นประจำตลอดไป ในโอกาสนี้จึงใคร่ขออนุญาตพระเดชพระคุณใช้ชื่อวัดระฆังฯ มาเป็นชื่อสำนักสงฆ์ว่า "วัดระฆังญี่ปุ่น ชื่อภาษาอังกฤษว่า Watrakang Japan" และขอพระครูโฆสิตพุทธิศาสตร์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดระฆังฯ ไปเป็นประธานสงฆ์ในวัดแห่งนี้ด้วย

เราใช้เวลารอจดหมายจะถูกส่งกลับมาประมาณอาทิตย์กว่าๆ ก็ได้รับจดหมายพร้อมลายเซ็นของคุณโยมยุพรัตน์ พรหมวงศ์ ในนามของคนไทยในญี่ปุ่น

ได้โทรศัพท์แจ้งข่าวแก่พระธรรมทูตฯ ๔ รูป คือ

๑.พระเลิศจรรณ ฐนปญโญ วัดอัมพวา กรุงเทพฯ

๒.พระเกียรติกร กิตฺติเวที วัดศรีศักระราม เชียงราย

๓.พระสุภา เตชปญโญ และ

๔.พระมหาถาวร กลุยานเมธี วัดใหม่ทองเสน กรุงเทพฯ

ให้มารับจดหมายไปดำเนินการร่างจดหมายอีกคนละ ๑ ฉบับเป็นจดหมายยืนยันจากเจ้าอาวาสของวัดที่พระธรรมทูตฯสังกัด ถึงประธานสำนักงานกำกับดูแลพระธรรมทูตไปต่างประเทศ พร้อมสิ่งที่ส่งมาด้วยสำเนาหนังสือนิมนต์ของเจ้าตัว และจดหมายขอตัวพระธรรมทูตที่ประธาน

องค์กรมีถึงเจ้าอาวาส พร้อมด้วยสำเนาอุทิศบัตรพระธรรมทูต (ถ้ามี) ตลอดถึงสำเนาหนังสือสุทธิ
ที่มีรายเซ็นของเจ้าตัวรับรองด้วย โดยการอ้างถึงหนังสือที่...เรื่อง การนิมนต์พระไปปฏิบัติ
ศาสนกิจใน(ต่างประเทศ).... ลงวันที่.....

หนังสือฉบับนี้เมื่อเจ้าอาวาสเซ็นลงนามเรียบร้อยแล้ว พระธรรมทูตฯจะต้องนำส่ง
สำนักงานกำกับดูแลพระธรรมทูตไปต่างประเทศ วัดสระเกศ กรุงเทพมหานคร พร้อมกับสำเนา
หนังสือทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าวนี้ โดยไม่ต้องดำเนินการผ่านขั้นตอนของสำนักงาน ศ.ต.ภ.แต่
ประการใด

เมื่อทุกท่านยื่นหนังสือแล้ว ก็รอผลการพิจารณาของ มส.ในเว็บไซต์ซึ่งข้างสะดวกดีกว่า
เมื่อ ๑๐ ปีก่อนเป็นไหนๆ ก็อีกนะแหละ ถ้าไม่ต้องการให้มีปัญหะเกิดขึ้นภายในใจ ก็ต้องหลัง
การประกาศของ มส. ๓-๕ วันผ่านไป แล้ว เพราะว่าหนังสือแจ้งมติ มส.จะไปถึงกรมการกงสุล
และกรมฯจะต้องส่งมติ มส. ไปตามสำนักงานทำหนังสือเดินทางที่อยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ของ
ประเทศไทย ก็ต้องกินเวลาบ้าง ยิ่งถ้าประจวบเหมาะับวันหยุดหลายวัน นี่ก็ยิ่งใจจะขาด เพราะ
ไหนวันกำหนดเดินทางก็ใกล้เข้ามา ไหนจะต้องยื่นขอวีซ่า ไหนสายการบินที่ตั้งใจจะโดยสาร
อาจไม่มีที่นั่งให้ วันเข้าพรรษาใกล้เข้ามาทุกวัน ฯลฯ ถ้าท่านต้องการไวแบบทันใจเลย เมื่อท่าน
ทราบข่าวมติ มส.ทางเว็บไซต์แล้ว วันรุ่งขึ้น ให้ท่านตรงไปที่กรมการกงสุล ถนนแจ้งวัฒนะ
กรุงเทพฯ ได้เลย และการไปติดต่อทำหนังสือเดินทางของพระภิกษุจะต้องเตรียมสำเนาเอกสาร
คือ สำเนาหนังสือสุทธิ สำเนาทะเบียนบ้าน(วัด) สำเนาเปรียญธรรม (ถ้ามี)สำเนาดรตังสมณ
ศักดิ์ (ถ้ามี) พร้อมเอกสารต้นฉบับไปด้วย จำเลขลำดับที่รายชื่อของเราในประกาศมติ มส.หน้าที่
เท่าไร และปัจจัยค่าธรรมเนียมไปด้วย ก็จะสะดวกไม่ต้องเสียเวลา จะให้เขาส่งถึงวัด หรือ จะไป
รับด้วยตนเองก็สะดวกดี การไปทำหนังสือเดินทางของพระภิกษุ นั้น เจ้าหน้าที่เขาอำนวยความสะดวก
ให้ดีมาก ๆ ทุกแห่ง ขอชมเชยมา ณ โอกาสนี้ด้วย อาจมีเป็นบางคนที่หน้าไม่ค่อยตรง
เท่าไร แต่ส่วนใหญ่ ๘๕% ก็บริการด้วยใบหน้าและน้ำใจที่ดีเยี่ยม หนังสือเดินทางที่ได้มาจะ
เป็นหนังสือเดินทางราชการ

ส่วนของประธานสงฆ์วัดระฆัง ฉิมปุ่น ไม่ต้องทำเพราะมีอยู่แล้ว เมื่อหนังสือเดินทางพร้อม
ทุกรูปแล้ว ๓ รูปแรก คือ พระครูโฆสิตพุทธิศาสตร์ พระสุภา เตชปญฺโญ และพระมหาถาวร กลุ
ยานเมธี จึงจัดการซื้อตั๋วโดยสารของสายการบิน Japan Airlines ในราคา ๒๖,๐๐๐ บาท เดินทาง

วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ซึ่งเป็นวันอธิษฐานเข้าพรรษาพอดี นับจากวันซื้อตั๋วถึงวันเดินทางก็เป็นเวลาร่วมหนึ่งเดือนเต็มจึงจะถึงวันเดินทาง

ทั้งญาติโยมผู้รอคอยที่ญี่ปุ่นและผู้เดินทางก็มีเวลาเท่ากันคือ ๑ เดือน แต่มันช่างบีบคั้นไปด้วยความเขื่องช้าเสียเหลือเกิน...ท่านว่าอย่างนั้นะ....ว่า กลางคืนนั้นยาวนานสำหรับคนที่นอนไม่หลับ หนทางยาวไกลสำหรับคนผู้เมื่อยล้า.....กาลเวลานี้เขื่องช้าสำหรับผู้รอคอย.....

ทำไมเราไม่เดินทางพร้อมกันทั้ง ๕ รูป ก็เพราะว่า ถ้าเดินทางพร้อมกัน เราจะต้องกลับพร้อมกันทั้ง ๕ รูปด้วยเหตุผลที่เราได้ไว้ทำให้พำนักอยู่ในญี่ปุ่นเพียง ๔๐ วัน แล้วใครจะเฝ้าวัด? ด้วยประสบการณ์ของคุณโยม Michiko Nakamura ที่เคยค้างหออยู่กับการเข้าออกประเทศไทย-ประเทศญี่ปุ่นของพระที่มำจำพรรษาที่ประสบกับปัญหาเรื่องระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้พำนักในญี่ปุ่น ได้ให้คำแนะนำอันเต็มไปด้วยเหตุผลที่ดีเยี่ยมไม่เช่นนั้นวัดก็จะต้องถูกปิด เพราะขาดช่วงพระที่อยู่ประจำ

ในขณะที่รอวันเดินทาง ก็ได้เตรียมสิ่งของที่จำเป็นและหาไม่ได้ในญี่ปุ่น เช่น เทียน น้ำมัน สายสัญญาณ บาตรน้ำมัน พระพุทธรูป แจกัณฐ์ เชิงเทียน กระจก รูป ธงชาติไทย ธงธรรมจักร ฯลฯ

ใกล้วันเดินทางเข้ามา เหลือประมาณ ๒ อาทิตย์เห็นจะได้ พอดีคณะพุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้นัดประชุมประจำเดือนก็มีวาระการประชุมหลายอย่างรวมทั้งการที่จะจ้างผู้เกษียณอายุให้ทำงานต่อไปอีก ๑ ปีงบประมาณ ก็ประชุมกันตามวาระ ๑ ๒ ๓ ก็มาถึงวาระการจ้างผู้เกษียณอายุให้ทำงานต่อไป จึงได้แจ้งในที่ประชุมว่า "สำหรับพระครูโฆสิตพุทธศาสตร์นั้นคงต้องขอตัวที่จะไม่ต่อการทำงานสอน เพราะจะไปปฏิบัติศาสนกิจที่ประเทศญี่ปุ่น" แต่ด้วยความกรุณาของท่านคณบดีคณะพุทธศาสตร์ ท่านมีเมตตาว่า....ไม่เป็นไร....ต่อไปก่อน กลับมาก็มาสอนได้....ก็เอ้า...เมื่อท่านมีความกรุณาอย่างนี้ ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องให้เหตุผลอีก...ที่นี้..พอได้เวลาบ่าย ๔ โมง ๓๐ นาทีเย็นได้เวลาเลิกงานมารอขึ้นรถบัสมจร.กลับกม.กันก็มีผู้มาทักว่า "เห็นว่าจะไปญี่ปุ่น จะไปอยู่วัดไหน? ใครเป็นเจ้าอาวาส?...อยู่เมืองอะไร?...อยู่ในโตเกียวไหม?...อยู่ไกลจากโตเกียวไหม?..." เราก็ตอบว่า "วัดระฆัง ญี่ปุ่น เราเป็นเจ้าอาวาสเอง กว้างไหม..เนื้อที่เท่าไร...โอ้ย..จิปละคำถาม ตอบได้เป็นส่วนน้อย

ก็เลยมานึกในใจว่า มันเหมือนการตกลงที่จะแต่งงาน แต่ยังไม่เห็นหน้าเจ้าสาว..... แล้วมีแขกหรือมาถามว่า เป็นไง! เจ้าสาวสวยมั๊ย? เจ้าบ่าวก็อีก...อีก ไม่รู้จะอธิบายให้เขาฟังอย่างไร.....

พอดีวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ มีงานฉลองอายุวัฒนมงคลของพระเดชพระคุณหลวงพ่อเจ้า
อawas เรื่องราวก็กระจายไปทั่ว แล้วท่านพระครูธรรมธรงอาจ ญนฺตมฺโม ซึ่งเป็นพระ
ครูฐานาฯของหลวงพ่อเจ้าอawas และเป็นผู้ติดตามสนองงานหลวงพ่อ มาถาม....

ทราบข่าวว่า...ท่านอาจารย์จะไปอยู่ญี่ปุ่นหรือครับ?

...ใช่.... วัดระฆัง เรานะ ไปช่วยกันหน่อย....

ท่านพระครูธรรมธฯ ยินดีมากที่จะช่วยเหลือ.....จะไปวันไหน.....จะเปิดวัดวันไหน....

เอาอีกแล้ว อีก อีกอีกแล้ว...ก็ตอบได้แต่เพียงว่า..ไปญี่ปุ่นแน่นอน ๑๐๐%

มีรูปกุฏิไหมครับ.....

พอดีโยมMichiko Nakamura ถ่ายภาพกุฏิส่งไปให้ดู แต่ก็ไม่ได้รายละเอียดเท่าใดนัก....
ด้วยเหตุที่เราเป็นพระค่อนข้างโบราณชะหน่อย....ไลน์...เลย อะไรก็ไม่เป็น

ไม่มีหรอก....ผมคุยกับโยมทางเฟสบุค...เฮ! ก็ใช้ว่าจะโบราณ เนาะ....

ท่านพระครูธรรมธฯแนะนำให้โยมส่ง...IDCODE (มันเป็นอะไรก็ไม่รู้ welcom จริงๆ) แล้วโยม
ก็ส่งให้ เราจึงได้สนทนากันแบบ video conference เห็นภาพด้วยโดยผ่าน Iphone ของท่านพระ
ครูธรรมธฯนั่นแหละ

ผมไปยุโรปกลับมาก่อนนะ ท่านอาจารย์อยากได้อะไรบ้าง....

ไว้ท่านกลับจากยุโรปก่อนนะ.....เดี๋ยวบอก....

วันแรม ๑๕ ค่ำเดือน ๘ แรก เพราะปีนี้มีเดือนแปด ๒ ครั้ง เพราะฉะนั้น จะต้องเข้าพรรษา
กลางเดือน ๘ หลัง(ลักษณะอย่างนี้ ๔ ปีจะมีครั้งหนึ่ง) ก็เป็นวันปาฏิโมกข์ พระเดชพระคุณหลวง
พ่อก็ลงด้วย เลยได้โอกาสนำจดหมายซึ่งสมาคมคนไทยมีไปถึงหลวงพ่อไปถวายท่าน.....

"พระเดชพระคุณหลวงพ่อครับ นี่เป็นหนังสือจากญาติโยมคนไทยในญี่ปุ่นถึงหลวงพ่อ
ขออนุญาตใช้ชื่อที่พักสงฆ์ในญี่ปุ่นว่า 'วัดระฆัง ญี่ปุ่น/Watrakang Japan'และขอตัวเกล้ากระผม
ไปเป็นประธานสงฆ์ด้วย" เอกสารที่นำถวายหลวงพ่อก็มีจดหมาย และมีบัญชีรายชื่อพร้อมรายชื่อ
เซ็นผู้ที่อุปถัมภ์วัดเพื่อให้หลวงพ่อเจ้าอawasมั่นใจว่า เมื่อท่านยอมให้ผู้ช่วยท่านไปอยู่ญี่ปุ่น
แล้วรับรองได้ว่า....น้ำหนักรต้องเพิ่มแน่ๆ!!!!

วันนี้เป็นวันเพ็ญกลางเดือน ๘ เข้ามาถึง เช้าวันนี้ยังปฏิบัติภารกิจด้วยการอบรมกรรมฐาน ให้แก่ญาติโยม ณ ห้องปฏิบัติธรรม ร.ร. พระปริยัติธรรมพรหมรังสี ทั้งวัน และมีโอกาสได้บอก ญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรมว่า พรหมานี้จะไปจำพรรษาที่ญี่ปุ่น.....ตกบ่ายก็ลงปาฏิโมกข์ จึงได้ ถือโอกาสกราบลาหลวงพ่ोज้าอาวาส และตกเย็นก็ไปกราบลาท่านเจ้าคุณพระราชปรีดิวิมล ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดระฆังฯรูปที่ ๑ ท่านก็ให้พร...ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขในฐานะที่ไม่ไปปฏิบัติงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาในนามวัดระฆังฯ ท่านได้ถวายตาลปัตรงามๆ ๑ ค้ำ นำไปใช้.....

ในเย็นวันนั้น พระครูธรรมธรงอาจ จนฺทมฺโม ก็มาพบที่กุฏิ แจ้งว่าจะมีพระครูพิพิธกิจจาทร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดระฆังฯ จะเดินทางไปด้วยในวันเสาร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ เพื่อไปร่วมงาน เปิดวัดวัดที่จะมีขึ้นในวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘ และจะพักอยู่ในญี่ปุ่นสัก ๗ วัน.....

"ผมได้เตรียมธงสายประดับ ธงชาติ ธงธรรมจักร โต๊ะหมู่บูชา ผ้าไตร ผ้าระบายไปด้วย" พระครูธรรมธรงฯ แจ้งให้ทราบ

ก็รู้สึกอบอุ่นใจ ดีใจที่ ๒ พระครูได้แสดงออกถึงความจริงใจและพอใจที่จะร่วมงานพระ ศาสนาในดินแดนอาทิตย์อุทัย.....ท่านอาจารย์ให้ใครมารับผมนี้ะ พรุ่งนี้(๑ ส.ค.) ที่สนามบินนาริ ตะ อาคาร ๑ สายการบินไทย เวลา ๑๕ นาฬิกา ๔๕ นาที

ก็รู้สึกขอบคุณท่านทั้ง ๒ รูป ซึ่งทำให้งานเปิดตัววัดระฆัง ญี่ปุ่นมีสีสัน มีพระสงฆ์ครบองค์สงฆ์ พอดีบพอดี

สนทนากันพอสมควรแล้วท่านก็กลับกุฏิ ฝ่ายเราก็นัดแนะกับเพื่อนร่วมเดินทาง คือ พระธรรมทูตที่จะเดินทางไปพร้อมกันที่สนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิ เวลา ๕ นาฬิกา ๓๐ นาที และสำรวจดูข้าวของที่จะนำติดตัวไปด้วย เช่น หนังสือเดินทาง ตั๋วเครื่องบิน และที่สำคัญ ไม่แพ้สิ่งอื่นก็คือที่อยู่ในประเทศปลายทางที่เราจะไปพักพร้อมหมายเลขโทรศัพท์ ... ๓ หุ่่มครึ่ง แล้ว...ตรงน้ำ ๔ หุ่่มจำวัด....

ตื่นจากจำวัดเช้าวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เวลา ๓ นาฬิกา ทำภารกิจส่วนตัวเสร็จ เรียบร้อย ตำรวจคุปลักไฟจัดการถอดให้เรียบร้อย...

๔ นาฬิกา ๓๐ นาที หลานชายที่จะไปส่งที่สนามบินก็มาถึง นำกระเป๋า บาตร ตาลปัตรไป ขึ้นรถ เช้าวันนี้รถบนเส้นทางไปสนามบินไม่ติด และไม่ต้องขึ้นทางด่วน อาจเป็นเพราะยังเช้าอยู่ ก็เป็นไปได้ ใช้เวลาประมาณ ๔๕ นาทีก็ถึงสนามบินสุวรรณภูมิ พอผ่านประตูเข้าไป และมองหา

เค้านเตอร์ตรวจสอบสัมภาระเดินทางขาออกของสายการบินเจแปน แอร์ไลน์ส ก็พอดีเห็นพระ
ธรรมทูตฯนั่งรออยู่ เราจึงพร้อมกันไปเข้าคิวตรวจสอบสัมภาระเดินทางขาออก ดูเหมือนว่าเราจะได้
เป็นคนแรก ... ไม่มีปัญหาเรื่องน้ำหนักแต่ประการใดเพราะเรามีกระเป๋าเพียงรูปละใบเท่านั้น...
เสร็จจากนั้นก็มานั่งกรอกบัตรขาออก

๖ นาฬิกาตรงเราเข้าด่านตรวจคนเข้าเมือง(น่าจะเป็นตรวจคนออกเมืองจะถูกกว่า เน๊าะ...) เพื่อไปสู่ประตูขึ้นเครื่องบินเจแปน แอร์ไลน์ส รอเวลาที่จะขึ้นเครื่องจนได้เวลา เช้าวันนี้เราไม่ได้
ฉันทเช้าเลย ยกเว้นกลัวว่าคนละลูกที่ถือติดมือมาด้วย

ได้เวลา ๗ โมง ๔๐ นาที ขึ้นเครื่องเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินของเจแปนแอร์ไลน์สมาบอกเรา
ให้ขึ้นเครื่อง โปรดสังเกตว่า ทุกสายการบินในสุวรรณภูมินี้ ผู้ที่จะขึ้นเรื่องก่อนผู้โดยสารอื่นๆก็
คือพระภิกษุ และคนสูงอายุที่นั่งรถเข็น (ยังกับเคยใช้มาหมดทุกสายการบินแล้วเน๊าะ สันนิษฐาน
เอา) ที่ปล่อยให้ขึ้นเองก็มี แต่น้อยมาก

เวลา ๘ โมง ๑๐ นาที ได้เวลาเห็นฟ้าสู่กรุงโตเกียว(นาริตะ) เมื่อเครื่องทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า
และตั้งลำได้แล้ว พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินนำผ้าร้อนมาให้เช็ดมือ ตามด้วยของขบเคี้ยว น้ำ
ดื่ม และข้าวซึ่งจะกลายเป็นทั้งภัตตาหารเช้าและภัตตาหารเพลในมือเดียวกัน

บนเครื่องบินนั้นมีพนักงานต้อนรับหญิงสัญชาติไทย ๒-๓ คนเห็นจะได้ แก่ก็รักชาววัฒนธรรมไทย
ได้คินะ

เครื่องบินใช้เวลาบิน ๖ ชั่วโมงก็มาถึงสนามบินนานาชาตินาริตะ เครื่องเข้าเทียบหลุม
จอดแล้ว ลงจากเครื่องบินไปสู่ด่านตรวจคนเข้าเมือง.....

เพราะเคยมาญี่ปุ่นแล้วครั้งหนึ่ง และหนังสือเดินทางที่ใช้อยู่ก็ใช้มา ๔ ปีแล้ว มีรอยประทับตรา
มากมาย แสดงว่าเคยไปต่างประเทศมามากต่อมากแล้ว เจ้าหน้าที่จึงไม่ถามสักคำเดียว

ผิดกับพระธรรมทูตฯอีก ๒ รูป เพราะถือหนังสือเดินทางยังใหม่ และอุ่นๆอยู่เลย จึงโดน
ซักซะ.....ท่านจะไปอยู่ที่ไหน อยู่กับใคร มาทำอะไร มีหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อได้ไหม.... เห็น
ไหมหละ! เราเตรียมชื่อที่อยู่ หมายเลขโทร....เรียบร้อยแล้ว... ไม่นั่นยุ่งแน่เลย.... เขาคงโทรเข้าวัด แต่
เผอิญไม่มีใครอยู่วัด ด้วยเหตุที่ไปรับที่สนามบินนาริตะกันหมดจึงไม่มีใครรับสาย กว่าจะออก
จากด่านได้ นานมาก

รับกระเป๋าสายพานแล้ว รอแล้ว รออีก มองซ้ายมองขวา มองขึ้นข้างบนบ้างว่าพระ
ผ่านด้านตรงมาได้แล้วหรือยัง... ยังไม่เห็น ใจก็คิดห้วงพระ....อยากจะขึ้นไปดูพระ...ทำไมนานจัง
ก็พอดีพนักงานต้อนรับหญิงไทยไปรับกระเป๋าสายพานเดินกำลังจะผ่านหน้าเราไป...

หนู! หลวงพ่อขอฝากกระเป๋าสายพานหนึ่งได้ไหม? จะวิ่งขึ้นไปดูพระว่า ทำไมนานจัง.....

คงไม่ได้ค่ะ...เพราะหนูต้องรีบไปค่ะ.....

อ้อ..หรือ.....เอ้อๆไปสิ ไปสิ

ในใจเราก็ไม่คิดว่าเขาใจแคบหรือ....แต่คิดว่า เขาคงรีบไป และไปให้ทันกลุ่มเพื่อนๆ
พนักงานที่เดินไปก่อนแล้วกระมัง?...หรืออาจเป็นกฎของเขาก็ได้ที่ห้ามไม่ให้รับฝากสิ่งของใดๆ
จากผู้โดยสาร....ด้วยเหตุผลเพื่อความปลอดภัย.....

เพราะส่วนใหญ่ที่เคยเห็นพนักงานต้อนรับ จะเดินไปพร้อมๆ กันเป็นกลุ่มเช่นนั้นจริงๆ จึงบอก
เขาไปว่า...ไปสิ..ไปสิ

เมื่อความคิดเช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว เราก็เลยไม่ได้คิดว่าเขามีจิตใจแคบหรือนะ

....คือโดยทั่วไปแล้ว....เพื่อความปลอดภัยในสนามบิน เขาจะไม่อนุญาตให้ใครปล่อยกระเป๋าทิ้ง
ไว้โดยปราศจากผู้ดูแลเป็นอันตราย เพราะฉะนั้นจึงไม่กล้าทิ้งกระเป๋าไว้โดยลำพัง จึงต้องรอพระ
ให้ท่านแก้ปัญหาเอง

อาจมีคำถามว่า ทำไมต้องเป็นพนักงานหญิงคนนี้? ก็เพราะว่าขณะนั้นไม่มีเจ้าหน้าที่ฝ่าย
ภาคพื้นดินมาคอยอำนวยความสะดวกเลย และเขาก็เป็นคนไทย พูดภาษาไทยด้วย

ลึกลับใหญ่ๆ เมื่อมองขึ้นไปชั้นบน ก็เห็นพระกำลังเดินมา เราก็ค่อยอุ่นใจที่ไม่ต้องตามไป
แก้ปัญหาอะไรอีก

เอ้า...เอารถขึ้นมา เอากระเป๋าใส่....เรียบร้อย เราก็เดินผ่านด่านศุลกากร มีพระ ๓ รูป
กระเป๋าใหญ่ ๓ ใบ และกระเป๋าเครื่องคอมพิวเตอร์หิ้วอยู่ในมือคนละกระเป๋า น่าจะเป็น
ผู้โดยสารสุดท้ายเลยก็ได้ เพราะนานมาก

เราเดินผ่านช่องที่มีตัวหนังสือสีเขียว และยื่นใบกรอกซื้อสินค้าและจำนวนเงินที่เรานำติดตัวมา
ที่กรอกลงไปแบบฟอร์มเรียบร้อยแล้วนั้นให้แก่เจ้าหน้าที่ศุลกากร ในแบบฟอร์มที่กรอกนั้น
ไม่มีการระบุไว้หรอกว่าจำนวนเงินเท่าไร แต่เขามีช่องว่างไว้ให้เราเติมตัวเลขลงไปตามที่เรามี

ถ้ามีมากเขาก็จะต้องถามว่าจะเอาเงินไปทำอะไรมาขนาดนี้ อย่างดีเขายึดไว้ก่อน จนกว่าเราจะตอบคำถามได้เป็นที่น่าพอใจ แต่เพิกเฉยที่เราไม่มี แม้แต่อาหาร ผลไม้ หรือผลิตภัณฑ์จากการเกษตรอื่นใดก็ตามเราก็ไม่มี ยกเว้นบาตร พระพุทธรูป บาตรน้ำมนต์ สายสิญจน์ ผ้าไตร ตาลปัตร ก็เลยผ่านสบายๆ

เรื่องอาหารและผลิตภัณฑ์การเกษตรนี้ นอกจากญี่ปุ่นแล้ว เช่น อเมริกา ออสเตรเลีย ก็เข้มงวดเรื่องที่ถูกโดยสารนำอาหาร และผลิตภัณฑ์การเกษตรติดตัวมาทานเองเป็นอย่างยิ่ง จริงๆ แล้วประเทศเหล่านี้เขาก็สั่งสินค้าการเกษตรของเรามาขายอยู่แล้ว ทุกอย่างมีครบ เช่นกะบิ น้ำปลา ผักต่างๆ แม้แต่ผักเพกายังมีขาย เพราะฉะนั้นใครจะเข้าญี่ปุ่น ไม่ต้องนำปลาร้าบองมาเขามีขาย เอาเงินมาพอสมน้ำสมเนื้อกับเวลาที่เราจะอยู่ในญี่ปุ่นก็พอแล้ว ไม่เช่นนั้น ถ้าเขาตรวจพบและจับโยนทิ้งแล้วจะเสียใจ

พอพ้นเขตหวงห้าม ผ่านประตูออกมาก็เห็นคุณ โยมMichiko Nakamura และ โยมเหม่ม ยืนรออยู่ ทุกฝ่ายมีใบหน้าที่บ่งบอกถึงความโล่งใจที่ได้พบกัน โยมก็ดีใจที่พระผ่านออกมาได้ โดยไม่มีปัญหาอะไรให้ต้องตามไปแก้ พระก็ดีใจที่มีผู้มารับ และมีความอุ่นใจว่าไม่ตายแน่ มีวัดให้จำพรรษาแน่ๆ.....

เมื่อทักทายกันตามสมควรแล้ว โยมก็ขึ้นรถกระบะเป่านำเราไปหาทางลงเพื่อไปยังที่จอดรถ(หัวเราะ)หาทางออกไม่เจอ.... พอดีเห็นตำรวจเดินผ่านมา โยมจึงเดินไปถาม นำประทับใจที่ตำรวจเค้าเอาใจใส่ ช่วยนำเราไปจนถึงทางออก สัมกับเป็นผู้บำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน โดยแท้

โยมเดินขึ้นรถนำเราข้ามทางม้าลายไปไม่กี่กิโลนักก็ถึงรถตู้ที่นำมารับจอดอยู่แล้วจึงจัดการนำกระบะเข้าขึ้นรถ เมื่อขึ้นนั่งในรถเรียบร้อยแล้ว ต่างฝ่ายก็แนะนำตัวแก่กันและกันตามธรรมเนียม.....

คนขับรถชื่อพี่หงา มีแม่บ้านเป็นคนไทย พูดและเขียนภาษาไทยได้ และศรัทธาในพระพุทธศาสนาเถรวาทแบบไทย.....

คนนี้ชื่อแม่อุ่น (Michiko Nakamura) คนนี้ชื่อยุพรัตน์.....

(เราบ้าง) รูปนี้คือพระสุภา รูปนั้นชื่อพระมหาถาวร ทั้ง ๒ รูปอยู่วัดใหม่ทองเสน กรุงเทพฯ

ส่วนพระครูโฆสิตพุทธิศาสตร์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตารามไม่ต้องแนะนำ...

พวกโยมมาถึงสนามบินตั้งแต่บ่าย ๒ โมง.....

โห้!.....เราอุทาน

ก็ต้องให้แน่นอนไว้ก่อนแหละท่าน... โยมตอบ

ทำให้เราให้เห็นความต้องการอยากได้พระอย่างใจจดจ่อ รอคอยด้วยความอดทนมาเป็นเวลา
แรมเดือน ขออนุโมทนาจริงๆ

ขณะที่รถกำลังวิ่งออกจากเมืองนาริตะ ผ่านโตเกียว สู่มืองโยโกฮาม่า เมืองอายาเส่ และ
เมืองเอบินะ ถึงเมืองโอกาว่า ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมรถยนต์ ระหว่างทางก็คุยกันตามข่าวกวาว
กัน หลับบ้าง ตื่นบ้าง แวะเข้าห้องน้ำบ้าง ใช้เวลา ๓ ชั่วโมงโดยประมาณเราก็ถึงที่พักสงฆ์แล้ว
พักทักทายกับญาติโยมท่านอื่นที่เพิ่งมารับ ณ ที่พักสงฆ์นี้ก็มี แล้วก็ให้นำพระพุทธรูปมาประดิษฐาน
ไว้บนโต๊ะพร้อมเครื่องบูชาแล้ว ถิ่นน้ำปานะเสร็จแล้วก็นำญาติโยมทำวัตรเย็น เจริญพุทธมนต์
โดยย่อ แล้วบอกเขตที่พระจะต้องอยู่จำพรรษา ตะวันออก ตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ให้เป็นที่รู้
กันระหว่างพระสงฆ์ แล้วกล่าวคำอธิษฐานจำพรรษา ตลอดจนปรารภถึงการมาสู่ที่พักสงฆ์แห่ง
นี้ด้วยปรารภเหตุอะไร

ในเวลาประมาณ ๓ ชั่วโมงเย็นแก่ๆ ของวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นั้น เสร็จจากทำวัตร ก็
เลยถือโอกาสประชุมญาติโยมเป็นการแนะนำตัวไปด้วย ต่างฝ่ายก็มีแต่ความดีอกดีใจว่า ชาวไทย
ในโอกาว่ามีวัดแล้ว..... ไม่ต้องไปทำบุญที่วัดไกลๆอีกต่อไปแล้ว.....

จึงได้เล่าประสบการณ์ที่เคยได้ยินได้ฟังมาเกี่ยวกับการมีวัดในต่างประเทศ ซึ่งมีความ
แตกต่างจากการมีวัดในประเทศไทยเรามาก เพราะในประเทศไทยบ้านเมืองเรานั้นมีต้นทุน
มันคงแล้ว พระสงฆ์จึงไม่ลำบากมากนัก เพียงแต่ทำกิจวัตรของท่านให้สมบูรณ์ ทายกวัดอาจมา
วัดบ้างไม่มาวัดบ้างก็ไม่เดือดร้อนอะไร เพราะพระสามารถบิณฑบาตฉันเองได้

แต่สำหรับในต่างประเทศแล้วปัจจัย ๔ นั้น ก็ต้องเริ่มจากศูนย์ คือ

๑.เครื่องนุ่งห่มก็ต้องเสริมเข้ามาอีกเพื่อให้ร่างกายอบอุ่นที่จะได้สามารถปรับตัวให้เข้า
กับสภาพแวดล้อมให้ได้ จึงอาจจะทำให้ดูแปลกไป

๒.อาหารบิณฑบาต ในต่างประเทศจะไปเดินบิณฑบาตเหมือนในประเทศไทยไม่ได้
ยกเว้นมีการนัดแนะกันระหว่างญาติโยมในละแวกนั้นซึ่งพอที่จะมารวมกันใส่บาตรได้ เช่นวัด
ไทย แอล เอ อเมริกา จะมีพระไปบิณฑบาตในวันเสาร์ที่ชุมชนคนไทย วัดพุทธวราราม เดนเวอร์

อเมริกาจะขับรถไปรับปิ่นโตที่ร้าน เผลอๆ มีโยมนำอาหารมาถวายไว้ตั้งแต่เย็นวันนี้ ให้เก็บใส่ตู้เย็นไว้ กำชับไว้ว่า "พรุ่งนี้นำออกมาเรีฟ ฉันท่าน...." ก็เพราะโยมไม่มีเวลามาทำบุญ...ถ้าไม่มาตอนเย็นเช่นนี้ ก็คือหมดโอกาส นี่คือการน่านรักของคนไทยที่มีต่อพระสงฆ์ในต่างแดน ในยุโรปจะมีแม่ครัวทำภัตตาหารถวาย อาจมีบ้างในเวลาที่ถูกเงินจริงๆ ก็อาจได้ฉันรสพระทำ บางครั้งเจ้าภาพเพลกัณิมนต์ไปฉันที่ร้านบุฟเฟต์ ความที่อยากให้พระท่านเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง วัดไทยพุทธคยา อินเดีย จะมีแม่ชีเป็นแม่ครัว ซึ่งมีความเป็นอยู่ใกล้เคียงกับเมืองไทยแต่ก็ไม่รื้อยเปอร์เซ็นต์ ส่วนในวันอาทิตย์แทบทุกที่ไม่ว่าในอเมริกา หรือ ยุโรป ญาติโยมจะมีความสุขมาก ๆ ที่ได้มาทำอาหารถวายเพลพระ เสร็จแล้วก็รับประทานอาหารร่วมกัน ได้คุยกันสนุกสนาน...นี่แหละชาวพุทธไทยที่มีเลือดพุทธที่ได้รับการสั่งสมมาจากบรรพบุรุษไทย

๓.เสนาสนะ ประการแรกถ้ายังไม่เป็นวัดอย่างเต็มรูปแบบนัก ก็ต้องเช่าบ้าน ที่นี้การเช่าบ้านมาทำเป็นวัดนี้ก็ต้องเป็นฆราวาสเป็นผู้เช่าเพราะพระทำเองไม่ได้ ยิ่งสถานภาพของเจ้าอาวาสยังไม่มั่นคงในทางกฎหมายในประเทศนั้นด้วยแล้ว ยิ่งต้องมีกลุ่มของฆราวาสเป็นหลักที่เข้มแข็งให้ได้ เพราะฉะนั้นกลุ่มชนภายในวัดจึงมี ๒ กลุ่ม คือ พระสงฆ์กลุ่มหนึ่ง และฆราวาสอีกกลุ่มหนึ่ง ที่นี้คำว่า "วัด" โดยวัฒนธรรมประเพณีนั้น ภายในวัด ผู้ที่จะต้องเป็นเจ้าอาวาสก็ต้องเป็นพระ ซึ่งต้องบริหารจัดการไปตามวัฒนธรรมประเพณีของพระ ถึงแม้ว่ากฎหมายคณะสงฆ์ไทยจะไม่มีผลบังคับใช้ไปถึงการปกครองคณะสงฆ์ในต่างแดนก็ตาม ยกเว้นคณะสงฆ์ในประเทศมาเลเซียที่เลียนแบบการปกครองของคณะสงฆ์ไทย ถึงแม้ว่าฆราวาสจะเป็นผู้เช่าบ้าน แต่ก็มีฐานะเป็นเพียงลูกศิษย์ที่คอยรับใช้เท่านั้น เพราะฉะนั้น จึงต้องมีระเบียบที่เรียกว่า Bylaws ของวัดเพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ทั้งของกลุ่มที่เป็นพระสงฆ์ และของกลุ่มที่เป็นฆราวาส ซึ่งต้องแยกกันอย่างชัดเจน ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาที่ว่า "เจ้าอาวาสอยู่บ้าน สมภารอยู่วัด" ถ้าเกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นภายในวัดแล้วละก็ มีแต่จะทำให้การบริหารวัดเป็นไปด้วยความลำบาก โดยเฉพาะก็ ๒ กลุ่มภายในวัดนั้นแหละ.....

๔.เกศัชชะ อันนี้ก็มีปัญหา อะไรล่ะที่เป็นปัญหา? หรือแม้แต่ประเทศไทยเองเดี๋ยวนี้ก็ยังมีความผิดธรรมการฉ้อโกงที่แปลกไปมากมาย แต่ก็ดัดแปลงเสียจนดูแล้วเป็นที่ยอมรับกันในโลกวัชระได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งเคยไปปฏิบัติธรรมกับกลุ่มท่านโกเอนกะ ตกเย็นวันแรกของการปฏิบัติ เขามานิมนต์ให้ไปฉันน้ำปานะว่า "นิมนต์ท่านไปฉันเกศัชชะ" เกศัชชะในที่นี้ก็คือน้ำปานะนั้นเอง และน้ำปานะในที่นี้ถ้าเรียกให้ถูกต้องตามศัพท์ก็คือ "น้ำอัฐบาน" ซึ่งก็ได้แก่

๑.น้ำมะม่วง

๒.น้ำชมพูหรือน้ำลูกหว้า

๓.น้ำกล้วยมีเมล็ด

๔.น้ำกล้วยไม่มีเมล็ด

๕.น้ำมะขางหรือพุทรา

๖.น้ำลูกจันทน์หรือน้ำองุ่น

๗.น้ำเหง้าอุบล

๘.น้ำมะปรางหรือน้ำลิ้นจี่

ซึ่งบางที บางวัดก็สร้างวัฒนธรรมการนําน้ำปานะที่มันแตกต่างออกไป ซึ่งทำให้ ศาสนุศิษย์ของวัดนั้นๆนำไปอวดกัน ชมกัน ซึ่งนี่ก็เป็นกิเลสที่เรียกว่าสัสฬพตปราคาสทำดีมา อวดกันน้อ..... (อันนี้ บางอย่างก็ไม่ได้อยู่ในวาระการประชุมในคืนวันที่ ๓๑ ก.ค. ๒๕๕๘ หรือคณะ นิกขื่นได้เดิยวนี้เองก็เลยถือโอกาสบ่นๆไป....)

เมื่อจบการประชุมพบปะโยมแล้ว ได้เวลาพอสมควร จึงแยกย้ายกัน บ้างก็กลับบ้านของ แต่ละท่านไปเพื่อจะได้ตื่นแต่เช้าเพื่อไปทำงานของตนๆ บางท่านก็ขันอาสาค้างคืน ณ ที่พักสงฆ์ เพื่อว่ารุ่งเช้าจะได้เตรียมข้าวต้มถวายพระ ก็ดูเข้มแข็งดีนะ...สาธุ

ตื่นเช้าวันเสาร์ที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ จะต้องเตรียมงานเปิดวัดอย่างเป็นทางการ ปกติอยู่ วัดระฆังฯ ๔ ครั้งถึงตี ๕ ก็ตื่นแล้ว ที่ญี่ปุ่นนี่แม้ว่าจะเป็นคืนแรก แต่ก็จำวัตรได้หลับสนิท ทำให้ตื่นเช้าขึ้นมามีความสดชื่น อากาศที่เมืองไโอกาวานี้ดี ไม่มีมลพิษ ถึงแม้จะเป็นเมืองอุตสาหกรรม รยนต์ แต่ทำไมน้ำในลำธารจึงใสสะอาด มีคนไปตกปลากัน มีห้องนาข้าวเขียวจี บ้านของ ชาวนาจะมีที่ว่างนิดหน่อยแต่เขาจะไม่ปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ ถ้าเป็นบ้านโบราณจะมีต้นพลับ(ขณะนี้ ลูกพลับกำลังสุก)มีความเชื่อว่าเป็นไม้มงคล และปลูกผักสวนครัวรั้ว กินได้(ถ้าเป็นเมืองไทย เขา ชักชวนให้ปลูกผักสวนครัว รั้วกินได้ ตกลงจะกินอะไร จะกินผัก หรือจะกินรั้วหละพีไทย...)

.....เอ๊ะนี้จะได้เตรียมงานเปิดวัดหรือเปล่าเนี่ย.....

เตรียมงานดีกว่า..... ๗ โมงเช้า ข้าวต้มร้อนๆกับปลาซลมอนทอด ผักผัก ไข่เจียว.....เจริญอาหาร ดินะโยม.....

เวลา ๘ โมงเช้าก็ทำวัตรเช้า เสร็จแล้วสำรวจสิ่งของ เช่น บาตรน้ำมนต์ ค้ายาสยสิญจน์ เทียนน้ำมนต์ ธงชาติไทย ธงธรรมจักร จริงๆแล้วก็ไม่ได้เตรียมอะไรมากนักหรอกเพราะบ้านที่เช่าเป็นวัดนี้หลังเล็กๆมี ๒ ชั้น ๔ ห้อง โดยแบ่งเป็นห้องครัว ๑ ห้อง ห้องทำวัตร-สวดมนต์และฉันภัตตาหาร ตลอดจน อยู่ในห้องเดียวกัน ๑ ห้อง ชั้นบนมี ๒ ห้อง พระจำพรรษาได้ ๕ รูป ก็รู้สึกแน่นแล้วแหละ ห้องหนึ่งบรรจุ ๓ รูป อีกห้องหนึ่งบรรจุ ๒ รูป แต่ถ้า ๓ รูปนี้จะพอดีกับบ้านหลังนี้เลยทีเดียว.... ๕ รูปก็อยู่ได้ ซึ่งตรงกับคำโบราณที่ว่า "คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก".....

วันนี้นอกจากจะเตรียมใจไว้รอวันพຼ່ງนี้อาทิตย์ที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘แล้ว ยังจะต้องให้โยมไปรับพระครู ๒ รูป คือ พระครูพิพิธวรกิจจาทร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม และพระครูธรรมธรรองอาจ จนุทรมโฆ พระอุปัชฌาย์หลวงพ่อเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม ซึ่งทั้ง ๒ รูป พอทราบข่าวว่าจะมีวัดระฆัง ญีปุ่น ท่านก็ดีใจมากพอกๆกับประธานสงฆ์วัดระฆัง ญีปุ่นนะแหละ..... ถึงขนาดตัดสินใจเดินทางตามมาวัด คุณาติโยมให้เห็นกับตาว่า ครูบาอาจารย์ที่ตัดสินใจเสียสละงานที่ทำอยู่แล้วรับคำนิมนต์ของคุณาติโยมในญีปุ่นมานี้ จะเป็นอย่างไร!

คณะโยมที่ไปรับก็มีคุณโยมอุ่นและคุณโยมยุพรัตน์(แหม่ม)และโซเฟอร์รูปหล่อใจดี แอ้มมีแฟนเป็นคนไทยอีก คือ คุณโยมหงา(ชาวญีปุ่น) เครื่องลงเวลาบ่าย ๑ โมง ๑๕ นาทีที่อาคาร ๑ สนามบินนาริตะ เสร็จสรรพ เดินทางถึงที่พักสงฆ์เวลาประมาณ ๒ ทุ่มเศษๆ พอมาถึงก็จัดแจงนำข้าวของที่นำมา มีรังขนาดใหญ่และกระเป๋ากับใหญ่ท่านละ ๒ ใบ โอ๊ะ....เอามาได้ยังไง..... (เป็นความสามารถเฉพาะบุคคล)

พอกันถึงพื้นท่านก็ออกคำสั่ง....โยม! แกะกล่อง.....สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาก็คือโต๊ะหมู่บูชาซึ่งก็มีขนาดพอดีกับห้องสวดมนต์น้อยๆของเรา....ยังกับวัดขนาดห้องแล้วค่อยไปซื้อ....นอกจากนั้นยังมีผ้าไตร หุ่นหยอดเหรียญสามเณร ๑ ตัว วัดมณฑลที่ระลึกจากวัดระฆังฯ ผ้าผูกแขน ผ้าสำหรับระบาย ธงราว ป้ายวัดระฆัง ญีปุ่น และแผ่นป้ายแขวนเป็นฉากด้านหลังโต๊ะหมู่บูชา และของโปรดคือ ปลาสดทอด....

เมื่อทักทายปราศรัยกันพอสมควรแล้วก็แยกย้ายไปพักผ่อนเพื่อเอาแรงไว้สำหรับงานเปิดวัดในวันรุ่งขึ้น

รุ่งเช้าของวันที่ ๒ นี้เป็นวันงานเปิดวัดเวลา ๗ โมงเช้า ข้าวต้มขาวตามเคย แต่ที่เพิ่งเป็นมือแรกในญีปุ่นก็คือปลาสดทอด โอ้โฮ....ช่างเข้ากันดีเสียนี้กระไร.....

ฉันเข้าเสร็จ ทั้งปาย ชงราวดระดับ ระบายผ้า จัดแจงช่วยกันแข็งขัน จัดที่นั่งสำหรับ
พระสงฆ์ ๕ รูปเจริญพระพุทธรูป

ได้เวลา ๑๐ โมงเช้าตรง พระสงฆ์ ๕ รูปประกอบด้วย

พระครูโฆสิตพุทธิศาสตร์

พระครูพิพิธวรกิจจาทร

พระครูธรรมธรรมาจ ฌนุทมนโม

พระมหาถาวร กลุยาณเมธี และ

พระสุภา เทชปญโญ นั่งบนอาสนะ

คุณ โยมชัยยุทธ สายมายาประธานในพิธีจุดธูปเทียนนำบูชาพระรัตนตรัย อาราธนาศีล
รับศีล และกล่าวคำอาราธนาพระปริต พระครูพิพิธวรกิจจาทรชมนุมเทวดา พระสงฆ์ทั้งหมด
เจริญพระพุทธรูปแบบเต็มสูตรเลย จบแล้วมีการออกไปรับบาตรข้าวสาร อาหารแห้งที่หน้ากุฏิแบบ
ที่ปฏิบัติอยู่ที่นี่เมืองไทยบ้านเราแล้ว..... คือแบบมีเท้าเปล่าๆ โอ้โฮ...พอก้าวเท้าไปเหยียบพื้นถนน
คอนกรีตได้ โยมร้องตาม....หลวงพ้อ.....ร้อน มีโยมคนหนึ่งถือรองเท้ามาให้ คิดในใจว่าไม่ใช่
แดดเดือนสิงหาหน้าร้อนของญี่ปุ่นนี่สุดๆ เลย เหยียบพื้นถนนเหมือนเหยียบถ่านไฟ ร้อน.....ร้อน
ก็ทนเอา ทนจนโยมใส่บาตรเสร็จกันทุกคน

มีญาติโยมมาร่วมงานวันนี้ประมาณ ๕๐ คนเห็นจะได้ เพราะดูเต็มพื้นที่ทั้งในกุฏิและ
ลานหน้ากุฏิน้อยของเรา มีแขกผู้สูงอายุชาวญี่ปุ่น ๔ คนมาร่วมนั่งฟังการเจริญพระพุทธรูปและ
สังเกตการประกอบพิธีกรรมแบบพุทธเถรวาทด้วย ทุกคนต่างก็มีความปีติยินดี คือ

๑. มีวัดอยู่ใกล้บ้านแล้ว

๒. ได้ฟังพระเจริญพระพุทธรูปคำถาจีนบัญญัติสำหรับของวัดระฆังฯ

๓. ได้ตักบาตร

ตักบาตรเสร็จแล้วก็มานั่งประจำที่ให้โยมกล่าวคำถวายภัตตาหารเพล ให้พร และ
ประพรมน้ำพุทธรูปให้กุฏิเป็นการเปิดวัดอย่างเป็นทางการ ชื่อว่า "วัดระฆัง ญี่ปุ่น" แล้วจึงฉัน
เพล ปล่อยให้ญาติโยมเขาพักทักทายปราศรัยกันตามอัธยาศัย

บ้างก็มีความสับสนเกี่ยวกับคำว่า "วัด" ในต่างประเทศ จะใช้คำว่า "วัด" ไม่ได้....ต้องเริ่มไปจากที่พักสงฆ์ ไปสู่สำนักสงฆ์ แล้วจึงเป็นวัดโดยลำดับ ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์เปียบเลย.....ใช่! นั่นเป็นระเบียบตามพ.ร.บ.ซึ่งใช้ได้เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้น ไม่ได้ควบคุมบังคับใช้มาถึงต่างประเทศแต่ประการใด เพราะฉะนั้น จะใช้ที่พักสงฆ์ หรือ สำนักสงฆ์ หรือ วัด ก็ตาม อรรถาัยเถอะขอรับท่าน.....

ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๓๕ คำว่า “วัด” มี ๒ อย่าง คือ

๑.วัด หมายถึงวัดที่มีอุโบสถที่มีสีมาแล้ว และมีสถานะเป็นนิติบุคคล

๒.สำนักสงฆ์ หมายถึงวัดที่ไม่มีอุโบสถไม่มีสีมา ตลอดจนไม่มีสถานะเป็นนิติบุคคล เพราะยังไม่ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา แต่เป็นสถานที่พำนักของสงฆ์ที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ส่วนที่พักสงฆ์ หมายถึงสถานที่พำนักพักพิงชั่วคราวของพระภิกษุสามเณร ซึ่งยังมีได้เป็นวัดที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่หากดำเนินการขอสร้างวัด และตั้งวัดตามระเบียบของทางราชการ เมื่อได้รับอนุญาตให้สร้างวัด และตั้งวัดโดยถูกต้องตามกฎหมาย จึงจะถือว่าเป็นวัดที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ส่วนวัดในต่างประเทศ แม้ว่าจะมีอุโบสถ มีการผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิตก็เพียงให้ถูกต้องตามพระบรมพุทธานุญาตเท่านั้น แต่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดผลทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทยแต่ประการใด เพราะฉะนั้น จึงต้องมีองค์กรที่ตั้งขึ้นมาให้ถูกต้องตามกฎหมายศาสนาของประเทศนั้นๆ ให้เป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของวัดไว้ อาจเป็นองค์กรเช่น มูลนิธิ หรือ องค์กรเอกชนที่ไม่แสวงหาผลกำไรเพื่อให้วัดมีผลทางกฎหมาย ด้วยเหตุนี้จึงต้องมี ๒ องค์กรอยู่ใน ๑ องค์กร คือ

๑.วัด มีเจ้าอาวาสหรือประธานสงฆ์ ผู้ที่เป็นประธานต้องเป็นพระสงฆ์ท่านั้น

๒.องค์กรที่ตั้งขึ้นมาเพื่อให้เป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของวัดไว้ อาจมีประธานเป็นฆราวาสหรือเป็นพระสงฆ์ก็ได้

ตามข้อ ๒ นี้แหละเรื่องยุ่ง เพราะถ้าหากประธานสงฆ์ภายในวัดเป็นพระ แต่ประธานองค์กรเป็นฆราวาส ถ้าความเข้าใจในอำนาจหน้าที่ไม่ตรงกัน ต่างฝ่ายต่างพยายามที่จะก้าวก่าย

หน้าที่ของกันและกัน.....อย่างนี้ก็เจ๋ง และ จบ..... แต่ถ้าพระเป็นประธานสงฆ์ภายในวัดด้วยและ
เป็นประธานองค์กรด้วย ความขัดแย้งระหว่างองค์กรกับวัดอาจไม่มี หรือมีก็น้อย คือไม่มีอะไร
เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับฆราวาสนั้นเป็นประธานสงฆ์ไม่ได้อยู่แล้ว แต่ฆราวาสจะเป็นผู้คอย
ขับเคลื่อนหมุนวงล้อแห่งพระธรรมจักรไปพร้อมๆกับพระสงฆ์ภายในวัด.....

สำหรับท่านพระครู ๒ รูป ด้วยความที่ท่านได้ไปเห็นวัดในต่างประเทศแถวยุโรปและอเมริกามา
มากต่อมากแล้ว การที่ได้มาเห็นกุฏิวัดระฆัง ญีปุ่นซึ่งเป็นบ้านเช่าหลังเล็กๆ ๒ ชั้นมี ๒ ห้องนอน
อยู่ชั้นบน ชั้นล่างเป็นห้องทำวัตรสวดมนต์ ห้องรับแขก และห้องฉันอาหารในห้องเดียวกัน
ห้องครัว และห้องน้ำ ๑ ห้อง สำหรับพระมาประจำได้เต็มที่ ๕ รูปแล้วท่านก็พูดให้กำลังใจญาติ
โยมว่า ไม่เป็นไร...เราค่อยยับยั้งชั่งใจออกไปเมื่อโอกาสมาถึง

คราวนี้โยมคนไทยในเมืองไอกาวาก็ได้วัดสมใจปรารถนาแล้วนี่..... เพียงแต่ช่วย
รักษาด้วยความเป็นอุบาสกอุบาสิกาที่ดี พระสงฆ์ที่มาอยู่ที่นี้ก็จะมีความพร้อมที่จะเจริญศรัทธา
ด้วยการนำญาติโยมทำวัตรสวดมนต์ เจริญจิตภาวนาให้เป็นเนืองนิจของญาติโยม

ท่านพระครู ๒ รูปมาอยู่กับเราที่วัดระฆัง ญีปุ่นนี้ ๑ อาทิตย์เต็มก็กลับไปวัดระฆังฯ
กรุงเทพฯ

สำหรับพระสงฆ์ที่มาจำพรรษาในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ นี้มีทั้งหมด ๕ รูป แบ่งเป็น ๒ ชุด ทำ
ใหม่ต้องแบ่ง? ก็เพราะเพื่อไม่ให้เรามาพร้อมกัน ด้วยเหตุแห่งวิชาอนุญาตให้เราอยู่ในญีปุ่นได้
๕๐ วัน ถ้าไม่แบ่งและมาพร้อมกัน เราก็ต้องเข้าพรรษาพร้อมกัน วิชาก็ต้องหมดพร้อมกัน คราวนี้
เราก็ต้องกลับเมืองไทยพร้อมกัน แล้วใครจะอยู่เฝ้าวัด? เพราะฉะนั้นอย่าเลย!!!!!! ชุดแรก ๓
รูปมาเข้าพรรษาแรกกลางเดือนแปด อีก ๒ รูปมาเข้าพรรษาหลังกลางเดือน ๘ (ตามปกติก็
เข้าพรรษาแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘) เพราะเหตุที่ปีนี้เป็นปีที่มีเดือนแปด ๒ หน

....คือการอธิฐานเข้าพรรษาของพระทำได้ ๒ ระยะคือ

ระยะที่ ๑ อธิฐานเข้าพรรษากลางเดือนแปด เรียกว่าพรรษาแรก หมายความว่าในทุกๆปี
เมื่อระยะกาลเข้าพรรษามาถึงก็อธิฐานเข้าพรรษตามปกติที่เราู้กันโดยทั่วไป คือวันแรม ๑ ค่ำ
เดือน ๘ (เรียกว่าการเข้าพรรษาแรก) และก็ต้องอยู่จำให้ครบทั้ง ๓ เดือน และจะไปออกพรรษา
เช้าของวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑

ระยะที่ ๒ อธิษฐานเข้าพรรษากลางเดือนเก้า เรียกว่าพรรษาหลัง หมายความว่า เมื่อพระรูปใดรูปหนึ่งมาสู่อาวาสที่ตนจะอธิษฐานเข้าพรรษาในวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๘ ณ อาวาสใดอาวาสหนึ่งไม่ทันด้วยใดๆก็ตาม ก็ต้องเลื่อนการอธิษฐานจำพรรษาของตนออกไปเป็นเวลา ๑ เดือน และจะสามารถอธิษฐานเข้าพรรษาได้ในวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๙ และจะไปออกพรรษาเช้าของวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๒

หมายเหตุ สำหรับคนไทยในญี่ปุ่น กรุณาอย่าเข้าใจผิดว่า เป็นเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ ฯลฯ เพราะคนไทยที่นับเดือนมกราคมเป็นเดือน ๑ กุมภาพันธ์เป็นเดือน ๒ เป็นต้น ซึ่งถือตามทางสุริยคติ ส่วนเดือน ๘ เดือน ๙ ในที่นี้หมายถึงเดือนที่นับกันตามจันทรคติซึ่งเริ่มนับกันที่เดือนอ้าย (คือเดือน ๑) เดือนยี่ (คือเดือน ๒) ถัดจากนี้ไปก็นับเป็นเดือน ๓ เดือน ๔ เรื่อยไปจนครบเดือน ๑๒

ที่นี้ในการอยู่จำพรรษาเป็นระยะเวลา ๓ เดือนตามอธิษฐานนั้นแล้ว อาจมีเหตุที่ต้องออกไปจากอาวาสนั้น เช่น

๑. ถูกสัตว์ร้ายรบกวน ถูกโจรปล้น วิหารถูกไฟไหม้ หรือถูกน้ำท่วม
๒. ชาวบ้านถูกโจรปล้น อพยพหนีไป ทรงอนุญาตให้ไปกับเขาได้ ชาวบ้านแตกกันเป็น ๒ ฝ่าย
๓. ขาดแคลนอาหารหรือยารักษาโรค หรือขาดผู้บำรุง ได้รับความลำบาก ทรงอนุญาตให้ไปได้
๔. มีผู้อุทธรณ์มาล่อ ทรงอนุญาตให้ไปให้พ้นได้
๕. ภิกษุสงฆ์หรือภิกษุณีสงฆ์แตกกัน หรือมีผู้พยายามให้แตกกัน หรือทำให้แตกกันแล้วไปเพื่อหาทางระงับได้.

ทั้ง ๕ ประการนี้ เมื่อเกิดขึ้น จะทำให้พระไม่สามารถจำพรรษาในอาวาสนั้นต่อไปได้ จึงทรงอนุญาตให้พระออกจากอาวาสนั้นและไม่ต้องกลับมาสู่อาวาสเดิมอีก แม้จะไม่ครบ ๓ เดือนก็ตาม

วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๒๒ นาฬิกาเศษๆ พระชุดที่ ๒ ที่จะมาจำพรรษา ซึ่งเดินทางจากเมืองไทยก็มาถึงวัดระฆัง ญี่ปุ่น ได้นำท่านไหว้พระสวามนต์โดยย่อ และแนะนำเขตอยู่จำพรรษาแล้วก็ให้ท่านกล่าวคำอธิษฐานพรรษา เสร็จแล้วจึงแยกย้ายกันไปพักผ่อน

เพื่อปฏิบัติศาสนกิจเพื่อเจริญศรัทธาของญาติโยมชาวไทยในเมืองไคกาวา และเมืองในเขตใกล้เคียงต่อไป

เจริญพุทธมนต์เปิดวัด

ความเป็นอยู่ของพระสงฆ์และภารกิจในวัดระฆัง ญี่ปุ่น

ภัตตาหารเช้า-เพล

ภัตตาหารเช้า ใหม่ๆก็เป็นราเม็ง(ก๋วยเตี๋ยวกิ่งสำเร็จรูปของญี่ปุ่น)ที่คุณโยมอยากให้อะไรมีส่วนประกอบคือ เส้นก๋วยเตี๋ยว ผงบุก สาหร่าย เต้าหู้ (ไม่มีเครื่องปรุงรสเหมือนมาม่าไทย) ใส่น้ำร้อนลงไป และทิ้งไว้ประมาณ ๔-๕ นาทีก็จืดได้แล้ว เพราะเป็นภัตตาหารตำหรับญี่ปุ่น ซึ่งเป็นสิ่งใหม่สำหรับเรา โยมจึงสรรหามาให้ฉัน แต่ส่วนใหญ่จะมีเป็นข้าวต้ม ซึ่งมีญาติโยมอาสาทำถวายตั้งแต่วันเปิดวัดจนบัดนี้ และโยมก็จะปฏิบัติเช่นนี้ตลอดไป

ถวายภัตตาหารเช้า-เพล

มนต์นั้นๆมีความเป็นมาและความสำคัญอย่างไร เมื่อสวดครบแล้วก็จะกลับมาเริ่มต้นใหม่เช่นนี้ ทุกวัน

ทุกครั้งที่มีการทำวัตรไม่ว่าจะเป็นเวลาเช้าหรือเวลาเย็นก็ตามจะมีโยมมาร่วมอยู่ด้วยเสมอ และหลังจากทำวัตรเสร็จก็แผ่เมตตา และเจริญจิตภาวนาเป็นเวลา ๓๐ นาที และต่อด้วยบรรยายธรรมะอีกครั้งละ ๑๕ นาทีทุกวัน

การบรรยายธรรมะนี้ แรกๆก็หาโอกาสยากมาก เพราะความจำกัดของสถานที่ซึ่งคับแคบ อาจพูดให้เห็นภาพได้ก็คือ ขณะที่พระสงฆ์นั่งอยู่ครบ ๕ รูปแล้ว หากมีโยมมาเพิ่มอีก ๕ คนก็เบียดกันแล้ว ยิ่งเป็นโยมผู้หญิงด้วยแล้วยิ่งลำบาก เพราะจะอยู่ติดกับพระเหมือนโยมผู้ชายก็ไม่ได้อยู่แล้ว บางครั้ง โยมมาวัดเยอะเข้ามาไหว้พระ พระก็ต้องหลบจากเปิดโอกาสให้โยมได้นั่งเวลาพระอยู่ โยมก็เข้ามาไม่ได้ เลยเป็นอันว่า พระกับโยมนั้นแทบไม่มีเวลาอยู่พร้อมหน้ากัน เพราะฉะนั้น การฟังธรรมตามกาลจึงหาโอกาสทั้งของผู้ฟังและของผู้แสดงธรรมให้ลงตัว ก็กินเวลาไปตั้งครึ่งก่อนเดือนเข้าไปแล้ว

อาจมีคำถามขึ้นมาว่า ทำไมไม่ใช้เครื่องขยายเสียง? เพื่อให้โยมที่จะได้มีลำโพงอยู่ภายนอกห้องให้ผู้ฟังสามารถฟังอยู่ภายนอกห้องได้

เป็นคำถามที่ง่ายๆ แต่สภาพแวดล้อมรอบวัดไม่อนุญาตให้ทำเช่นนั้นด้วยเหตุผล ๒ ประการ คือ

๑.กฎไม่มีชายคาพอที่จะหลบแดดและฝนได้

๒.เสียงจะรบกวนเพื่อนบ้านซึ่งจะทำให้เราอยู่ร่วมกับเขาลำบาก

อย่างไรก็ตาม การบรรยายธรรมก็สามารถเริ่มต้นขึ้นได้ แต่ญาติโยมซึ่งเป็นผู้ฟังก็ได้เสนอข้อคิดให้ว่า “ญาติโยมคนไทยในโอกาสว่าเป็นคนห่างวัดมานาน จึงไม่มีความลึกซึ้งในข้อธรรมข้อธรรมมากนัก หากเป็นนิทานธรรมะก็เป็นการดี เจ้าค่ะ!.....”

เราจึงเริ่มต้นบรรยายทศชาติชาดก ตำนานพาลุข และมงคล ๓๘ ประการ.....ฯลฯ

แรกๆประธานสงฆ์ระเรงอยู่เพียงรูปเดียว พระธรรมทูตอีก ๔ รูปก็นั่งฟัง จนการบรรยายทศชาติจบ ตำนานพาลุขก็จบ

เอ...! ถ้าพระธรรมทูตมาเป็นเพียงคนปุระกะ(ทำองค์ประชุมให้ครบ)ภายในวัดเท่านั้น.....แล้วพระธรรมทูตจะทำหน้าอะไร?

วันหนึ่ง....หลังทำวัตรเย็น กำลังนั่งฉันน้ำปานะจึงได้กล่าวคำปรารภขึ้นกับพระธรรมทูตทั้ง ๔ รูปว่า ต่อแต่นี้ไปทุกท่านต้องผลัดเปลี่ยนกันบรรยายธรรมให้โยมฟัง..... เคยไหม.....?

“ ไม่เคยครับ..... ”

“ ไม่เคยก็ต้องทำ..... ”

“เฮะ เฮะ ครับ! ”

แหล่งข้อมูลก็อยู่ในเว็บไซต์มีทุกอย่าง...หาอะเซิร์ชเข้าไป.....จะได้ทุกอย่างที่เราต้องการ แต่ต้องใช้วิจารณญาณบ้างก่อนที่จะรับข้อมูลนั้นมาใช้

จึงทำให้พระธรรมทูตได้ทำหน้าที่ของตนๆ ดูแล้ว...ทุกท่านมีความกระตือรือร้นในการเตรียมตัวถึงกับกล่าวกับเพื่อนด้วยกัน.....ท่านคนแรกนะ!!.....

ตามลำดับอาวุโสซี!!

ในที่สุดพระธรรมทูตก็ได้ผลัดเปลี่ยนกันบรรยายมงคล ๓๘ ประการ และบรรยายพระสูตรอื่นๆอีกเป็นลำดับไป

ยิ่งปัจจุบันนี้เมื่อได้หนังสือพระไตรปิฎกฉบับแก่นธรรมมาได้ด้วยแล้ว ก็เลยทำให้ญาติโยมได้โอกาสศึกษาพระไตรปิฎกไปพร้อมเลย สาธุ!

กิจกรรมนอกวัด

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๘ หลังจากเข้าพรรษาได้ ๒ อาทิตย์ คุณโยมปาริชาติ ร้อยแก้ว เจ้าของร้านหัตถเวช เมืองโยโกฮาม่ามาเป็นเจ้าภาพเลี้ยงเพล คุณโยมคูเหมือนจะรู้ใจพระ เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงหน้าร้อน ร้อนจริงๆ โดยได้นัดกับเพื่อนๆ เช่น คุณโยมองุ่น คุณโยมหน้อย คุณโยมหญิง และเพื่อนร่วมงานจากร้านหัตถเวชจากโยโกฮาม่า เจ้าภาพหลักคือคุณโยมปาริชาติ ร้อยแก้วไปถวายภัตตาหารเพลที่ได้ตั้งชาบูระริมลำธารซึ่งห่างจากวัดไปประมาณ ๑ กิโลเมตร ต่อจากนั้นได้นั่งสนทนาธรรม และเจริญกรรมฐานด้วยการเดินจงกรมและนั่งสมาธิท่ามกลางสายลมเย็นๆ และใบไม้ใบหญ้าเขียวขจี แต่ก็ได้ทำเพียงครั้งเดียว เสียหาย.....

สอนกรรมฐาน

กิจกรรมนี้ดีและอยากทำมากๆ แต่ก็อย่างว่า.....คนไทยมาอยู่กับคนขยันทำงานอย่างคนญี่ปุ่นนี่ก็ต้องปรับตัวตามเขา เพราะมีเจ้านายเป็นชาวญี่ปุ่น ไม่เช่นนั้นก็อยู่กับเขาไม่ได้

อยากไปนั่งกรรมฐานตามสวนสาธารณะหรือแม้แต่ในวัดญี่ปุ่นบางวัดซึ่งมีสถานที่กว้าง มีต้นไม้ บริเวณสะอาด เพื่อทำตัวเราให้ปรากฏแก่สาธารณะด้วยการทำให้ดู ซึ่งเหมาะที่จะจัดขึ้นในฤดูร้อนมากๆ นี่ก็งานพระธรรมทูตสายต่างประเทศควรจะทำไม่ว่าในที่ไหนๆ.....

นอกจากกิจกรรมเจริญศรัทธาญาติโยมภายในวัดแล้วยังต้องทำตัวเราให้ปรากฏแก่สาธารณะด้วยการออกไปบิณฑบาตนอกวัด ซึ่งปรารถนาเหตุแห่งการทำบุญออกพรรษา และประธานสงฆ์ก็ใกล้จะเดินทางกลับประเทศไทยเพราะวิชา กำลังจะสิ้นสุดลง จึงได้ปรึกษากับญาติโยมเกี่ยวกับการดักบาตรเทโว คุณโยมชัยยุทธ เจ้าของร้านอาหารทานตะวัน “อยากให้หลวงพ่อก่อนเดินบิณฑบาต เดินจากวัดตามถนนผ่านหน้าร้านคนไทยก็รับบาตรไป ผ่านอพาร์ตเมนต์ ซึ่งเป็นที่พักทั้งของคนไทยและของคนลาวก็รับบาตรตรงนั้น แล้วก็จะถึงร้านผม....”

ดีเลย..คุณโยม...เราก็นึกถึงคำพูดของหลวงพ่อบุชา สุภทโท ที่ท่านไปบิณฑบาตในประเทศไทย อังกฤษ ซึ่งลูกศิษย์ฝรั่งของท่านบอกท่านว่าไม่ควรจะไปเพราะมันผิดกฎหมาย ห้ามคนขอทาน ที่นี้หลวงพ่อก็บอกลูกศิษย์ท่านว่า ไม่ได้บิณฑบาตเอาข้าว แต่บิณฑบาตเอาคน.....

เช้าของวันอาทิตย์ที่ ๑๘ เดือนตุลาคม ๒๕๕๘ เวลา ๐๘.๓๐ นาที พระที่จำพรรษา ณ วัดระฆัง ฉู้ปุ่น ทั้ง ๕ รูปครองจีวรพร้อมบาตรเตรียมออกเดินบิณฑบาต ก็มีญาติโยมมารอใส่บาตรที่หน้ากุฏิเลยทีเดียวน มีคุณโยมหงาและคุณโยมอิน (คู่สามีภรรยาฉู้ปุ่น-ไทย) และคุณโด้งพร้อมด้วยภรรยา คุณกระแต เด็กชายชิน โตะ ลูกชาย และน้องอู๋ซึ่งเป็นน้องสาวของคุณโด้ง ประเดิมใส่บาตรก่อนใครที่หน้ากุฏิเลย.....สาธุ

.....เดินออกทางซอยเล็กๆด้านหลังวัดระฆัง รัดไปร้านคุณโยมเดือนและคุณโยมหน้อย น้องสาวของคุณโยมเดือนซึ่งเตรียมอาหารแห้งไว้พร้อมใส่บาตร พระสงฆ์ ๕ รูป สี่เหลียงอันเป็นมรดกที่สมเด็จพระพุทธประทานไว้ให้กำลังปรากฏในบรรยากาศที่เป็นแบบฉู้ปุ่น

เราเดินตามฟุตบาทขณะที่คนฉู้ปุ่นขับรถผ่านไป-มา เขาต้องเห็นเรา เพราะนอกจากพระสงฆ์ไทย ๕ รูปซึ่งอยู่ในชุดแต่งกายที่มีสีสะดุดตาแล้วยังมีญาติโยมสะพายถุงและย่ามเดินตามหลังอีกด้วย....

ในที่สุดเราก็เดินมาถึงหน้าร้านอาหารทานตะวัน ซึ่งก็มีโยมเตรียมอาหารแห้งไว้รอใส่บาตรกันพร้อมหน้า เสร็จแล้วได้เวลาฉันภัตตาหารเพลร้านอาหารทานตะวัน ก่อนฉันเพลได้ถือโอกาสปรารภธรรมะอันเนื่องการดับบาตรเทโวซึ่งปรารภเหตุแห่งวันออกพรรษาในวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๑๑ ที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ที่พระองค์ทรงประทับจำพรรษาเพื่อเทศนาโปรดพุทธมารดาตามพุทธประเพณี.....

ออกพรรษาดักบาตรเทโว

นอกจากนี้ก็ได้ปรารภถึงการจัดเทศน์มหาชาติในเดือนเมษายน ๒๕๕๕ เพื่อหาทุนพัฒนา วัดระฆัง ฉัปปันเพื่อให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้น ต่อด้วยแผนพัฒนาวัดว่า “ชาวไทไถกว่า ได้วัดสมใจ ปรารภมาแล้ว ต่อแต่นี้ไปต้องมาช่วยหลวงพ่อเผยแผ่พระศาสนาด้วยการทำวัจนธรรมพุทธรูปแบบ ไทให้ปรากฏเหมือนอย่างที่เราทำในวันนี้อย่างต่อเนื่อง พระสงฆ์จะทำแต่เพียงฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ โยมจะทำแต่ฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ แต่สองฝ่ายต้องร่วมมือกัน เพื่อให้คนฉัปปันได้เห็นบ่อยๆเข้า เขาจะ มาถามเราเอง.....”

หลวงพ่อก็ต้องกลับเมืองไทยด้วยไฟต์บังคับ ถ้าไม่กลับก็ต้องย้ายวัดไปอยู่ห้องกงแทน.. เขาเล่าให้ฟังว่าห้องกงที่ฉัปปันนี้น่าอยู่นะ.....สะอาด อาหารก็ดี! โอ้....ไม่หอรอกกลับเมืองไทย ดึกว่า...

วิชาบังคับ ต้องกลับก่อน

เมษายน ๒๕๕๙ นี้เราก็จะมีเทศน์มหาชาติ ซึ่งผู้ที่ได้ฟังเทศน์มหาชาตินี้ นับว่ามีอานิสงส์
มาก.....

ผู้ใดได้ฟังเทศน์มหาชาติครบทั้ง ๑๓ กัณฑ์ภายในวันเดียว จะทำให้เกิดความสำเร็จทุกประการ
และมีอานิสงส์ ดังนี้

- (๑) เมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้วจะได้พบพระศรีอาริย์พุทธเจ้าในอนาคต
 - (๒) เมื่อดับขันธจะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เสวยทิพยสมบัติอันมโหฬาร
 - (๓) จักไม่ตกนรกเมื่อตายไปแล้ว
 - (๔) เมื่อถึงกาลแห่งพระศรีอาริย์พุทธเจ้า เทพบุตร เทพธิดาเหล่านั้น จะได้จุติลงไปเกิด
เป็นมนุษย์
 - (๕) ครั้นได้ฟังพระธรรมเทศนาก็จักได้บรรลุมรรคผล เป็นพระอริยบุคคลในพระศาสนา
แห่งพระศรีอาริย์
- เข้านั้นได้ปรารถนาร่วมกันกับญาติโยมจนได้เวลาเพล และได้ถ่ายรูปร่วมกันไว้เป็นที่
ระลึก

ญาติโยมก็รับประทานอาหารร่วมกันและแยกย้ายกันไปทำภารกิจของตนๆ ตลอดจน
เตรียมตัวไว้สู้กับงานในวันรุ่งขึ้นต่อไป

จัดงานเทศมหาชาติ

การเตรียมการก่อนการจัดงานได้มีการเตรียมการ โดยการนิมนต์พระนักเทศน์ที่แรก
ที่เดียวจะนิมนต์จากวัดระฆังโฆสิตาราม กรุงเทพมหานคร คือพระมหาปรีชา ปสนฺโน ผู้ช่วยเจ้า
อาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม เหตุผลคือต้องการให้ท่านมาเห็นวัดระฆัง ญีปุ่น ซึ่งก็เป็นสาขาของ
วัดระฆังฯ กรุงเทพฯ เห็นญาติโยมคนไทยในประเทศญี่ปุ่นที่ต้องการวัดและมีพระสงฆ์ไว้เป็น
ศูนย์รวมทางจิตวิญญาณ

วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๙ ได้จัดให้มีเทศน์มหาชาติขึ้นประเทศญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกเพราะยัง
ไม่เคยมีวัดใดจัดมาก่อน จึงได้รับการตอบรับจากสาธุชนอย่างเกินคาดเลยทีเดียว

บทสรุป

วัดระฆัง ญีปุ่นซึ่งเป็นสาขาของวัดระฆังโฆสิตาราม กรุงเทพมหานคร ได้เกิดขึ้นด้วยแรงศรัทธาของญาติโยมชาวไทยในเมืองไอกาวา และเมืองโกสึเคียง ในประเทศญีปุ่น แม้ว่าจะไม่นับคหณักเพราะต้องใช้อาคารเข้าในการประกอบศาสนกิจของพระสงฆ์ที่มาปฏิบัติศาสนกิจอยู่ที่นี่ ถึงกระนั้นก็ตามก็ขึ้นอยู่กับศรัทธาญาติโยมคนไทยทุกในญีปุ่นมาสนับสนุนอุปถัมภ์บำรุงดังคำกลอนที่ว่า

วัดจะดี มีหลักฐาน เพราะบ้านช่วย

บ้านจะสวย เพราะมีวัด คัดนิสัย

บ้านกับวัด ผลัดกันช่วย อำนวยชัย

ถ้าขัดกัน ก็บรลัย ทั้งสองทาง

วัดจะดี มีหลักฐาน สมการช่วย

วัดจะสวย เพราะสมการ ท่านทาสี

เชิญร่วมใจ บริจาคเถิด คงเลิศดี

วัดจะมี สีสดใส ให้น่ามอง
